

DEN *danske*
STJERNE

December 1971 · 120. Årgang · Nummer 12

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF ÆLDSTE FRANKLIN D. RICHARDS
assistent til De tolv Råd

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1971
120. Årgang · Nummer 12

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Den engelske forfatter, Charles Dickens¹ skrev: „Vi bærer de lænker, vi smeder i livet.“ — Hvor sandt er det ikke, og hvor vigtigt er det ikke at smede en lænke, der skaffer et rigt og udbytterigt liv — og huske, at venens bittesmå lænker almindeligvis er for små til, at man kan føle dem, førend de bliver for stærke til, at man kan bryde dem.

Når man smeder en stærk kæde i livet, kan den vane at være ærlig meget vel blive een af de mest strålende og stærkeste led.

Der ligger en stor kraft i at koncentrere sin opmærksomhed om et ideal eller princip som ærlighed. Men i manges sind er ærlighedens virkelige betydning som moralsk værdi blevet skrækkeligt forvrænget.

Når vi tænker på ærlighed, tænker vi måske først på vort forhold til andre, men i mange henseender er det vigtigere at være ærlig mod sig selv.

I skuespillet, *Hamlet*, lader Shakespeare figuren Polonius sige til sin søn. Laertes: Men fremfor alt, vær sanddrø mod dig selv, da følger vist, som natten følger dag, at du ikke kan være falsk mod nogen.“ (1. akt, 3. scene.)

Når man godtager den standard at være ærlig over for sig selv og beslutter sig til at være det, har man taget et enormt skridt fremad mod lykke og succes. Når man er ærlig mod sig selv, kan man ikke være troløs mod sin familie, uærlig over for sin arbejdsgiver eller illoyal mod Gud eller fædreland. ○

¹ Charles Dickens — engelsk romanforfatter, 1812—1870.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Vort ansvar som bærere af Præstedømmet. Af Præsident Joseph Fielding Smith . . .	355
Min broders vogter. Af John H. Vandenberg	357
Kærlighed til Gud. Af Bernard P. Brockbank	360
Du må ikke bedrive hor. Af Milton R. Hunter	363
Satan — Den store Bedrager. Af Marion G. Romney	366
Drk af det rene vand. Af Loren C. Dunn	369
En spejder træder til. Af Dora D. Flack	372
Skal Jeg vandre. Af Melvin DeGraw	374
Et spørgsmål om retning. Af Lael J. Littke	376
Jul — minder til jeres børn. Af Richard L. Evans	380

Børnens sider:

Brevet. Af Lucile C. Reading	89
Debbie og den talende tavle. Af Dorothy D. Warner	91

På omslaget: Den berømte Kristus af den danske kunstner fra det nittende århundrede, Bertel Thorvaldsen, blev for flere år siden reproduceret af Aldo Rebecchi, en italiensk billedhugger. Den står nu i Visitors Center på Temple Square i Salt Lake City i Utah med universpanoramaet i baggrunden. Jesu Kristi åbne arme synes at indbyde mennesker i hele verden til at komme til Ham. ○

Dette budskab, som særligt er henvendt til Præstedømmet, blev bragt ved Præstedømmets møde på Kirkens 141. årskonference.

„Jeg anråber Kirken og alle dens medlemmer om at give afkald på verdens onde ting.”

Vort ansvar som bærere af Præstedømmet

PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH, præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre i Præstedømmet:

Jeg hilser jer i aften som husfæller i troens hus, som brødre i Guds Rige, som bærer af Det hellige Præstedømme. Jeg indbyder jer til sammen med mig at overveje nogle alvorlige ansvar, der påhviler os, fordi vi sidder inde med Herrens guddommelige fuldmagt.

Vi er Herrens befuldmægtigede; vi repræsenterer Ham; Han har givet os myndighed, der sætter os i stand til at udføre alt, hvad der er nødvendigt for at frelse os så vel som Hans andre børn i verden.

Vi er Herren Jesu Kristi repræsentanter. Vort hverv er at repræsentere Ham. Vi er beordret til at prædike Hans Evangelium, at udføre frelsens ordianser, at velsigne menneskeheden, at helbrede de syge og måske udføre mirakler, at gøre det, Han ville have gjort, hvis Han havde været personligt tilstede — og alt dette, fordi vi bærer Det hellige Præstedømme.

Som Herrens befuldmægtigede er vi af Hans lov bundne til at gøre, hvad Han vil, vi skal gøre, uanset personlige følelser for verdens lokkemidler. Af os selv har vi intet frelsesbudskab, ingen lære om tro, vi kan give, ingen kraft til at døbe, ordinere eller besegle for evigheden. Alle disse ting kommer fra Herren, og hvad som helst, vi udfører i den retning, er resultat af overdraget myndighed.

Når vi slutter os til Kirken og modtager Præstedømmet, ventes det af os, at vi giver

afkald på mange af verdens skikke og lever, som det sømmer sig hellige. (Se Rom. 16:2). Vi skal ikke længere klæde os eller tale eller optræde eller bare tænke, som andre alt for ofte gør. Mange i verden nyder te, kaffe og spiritus og er forfaldne til brugen af stoffer. Mange bander, er vulgære og usømmelige, umoralske og lever et urent liv; men alle disse ting bør være os fremmede. (Se L & P 82:13). Vi er Den Allerhøjstes hellige. Vi bærer Det hellige Præstedømme.

Til det gamle Israel sagde Herren ved Moses: „Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til, og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! (Anden Mosebog 19:5-6). Dette løfte gælder også os. Hvis vi vil vandre på dydens og hellighedens stier, vil Herren udgyde sine velsignelser over os i en grad, som vi aldrig ville have troet mulig. Vi skal i sandhed være, som Peter udtrykte det, „en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk.“ (1. Peter 2:9). Og vi vil blive et ejendomsfolk, når vi ikke er som de mennesker, der ikke lever op til disse standarder.

I den udstrækning, hvori vi har overvundet verden, er vi allerede et helligt folk og et ejendomsfolk. Men desværre er der folk iblandt os, som endnu ikke lever i overensstemmelse med Kirkens standarder.

Jeg anråber Kirken og alle dens medlemmer

om at give afkald på verdens dårlige ting. Vi må sky ukyskhed og enhver form for umoral som pesten. Vi må ikke dæmme op for livets kildevæld ved at forebygge børnefødsler. Vi må ikke gøre os skyldige i uretfærdige og onde aborthandlinger.

Intet medlem af Kirken kan godtages som værende velanset, hvis det i sin livsførelse gør oprør mod den etablerede sømmeligheds orden og lydighed mod loven. Vi kan ikke gøre oprør mod loven og samtidig være i harmoni med Herren, for Han har befalet os, at vi skal være „den bestående øvrighed underdanige, indtil han regerer, som har ret dertil . . .“ (L & P 58:22). Og i nær fremtid kommer Han.

Som tjenere for Herren har Han bestemt at vi skal gå på den sti, Han har afmærket for os. Vi bør ikke bare ønske at gøre og sige det, der vil behage Ham; men vi må søge at leve således, at vort liv bliver som Hans.

Han har selv givet os det fuldkomne forbillende i alle ting og har sagt til os: „Følg du mig!“ (Joh. 21:22). Om sine nephitiske disciple spurgte Han: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?“ og svarede derpå: „Sandelig siger jeg jer som jeg er.“ (3. Nephi 27:27).

Vi er nu optagede af det mest storslåede arbejde i verden. Præstedømmet, som vi besidder, er selve Herrens kraft og myndighed; Han har lovet os, at hvis vi øger vore anstrengelser i vore kaldelser og vandrer i lyset, som Han er i lyset, skal vi få herlighed og ære sammen med Ham evindeligt i Hans Faders Rige. (Se Joh. 1:7).

Med et så herligt håb for øje kan vi da gøre mindre end at forsage verdens dårlige ting? Skal vi ikke sætte det, der hører Gud til, først i livet? Bør vi ikke søge at leve af hvert

ord der udgår af Guds mund? (Matt. 4:4). Bør vi ikke øge anstrengelserne i vore kaldelser og virkelig blive et kongerige af præster og retfærdige brødre?

De velsignelser, vi vil modtage, hvis vi overholder budene, overgår alt, hvad vi kan begribe nu, jeg er taknemmelig for Evangeliet, for Guds Kirke og Rige på jorden og for det håb om evigt liv, som Herren har givet os.

Jeg bevidner, at værket er sandt og beder om, at vi alle må være sande og trofaste mod vore pagter, og at vi efter at have modtaget fred og glæde i dette liv må gå frem og arve evig glæde og herlighed i den kommende verden. Jeg siger det nøgternt, ydmygt og i Jesu Kriste navn. Amen. ○

*Herren har gjort
os til søskende,
fordi vi behøver
hinanden.*

Min broders vogter

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG,
presiderende biskop

En ung moder, der havde været udsat for den prøvelse at miste et lille barn ved en ulykke, kom til en leder i Kirken for at få en velsignelse, der kunne trøste hende i hendes sorg. Da hun gik, spurgte hun gennem sine tårer: „Skal der altid være smerte i dette liv?“

Mens vi overvejer dette spørgsmål, lad os da tænke på den første familie på jorden. Vi læser i Bibelen, at Eva „blev frugtsommelig og fødte Kain; og hun sagde: 'Jeg har fået en søn med Herrens hjælp! Fremdeles fødte hun hans broder Abel. Abel blev fårehyrde, Kain ågerdyrker.'“

Og som tiden gik, blev Kain vred, fordi Herren så til Abels offer af hans floks førstefødte, men til Kain og hans offergave af jordens frugt så Han ikke.

„Men Kain yppede kiv med sin broder Abel; og engang de var ude på marken, sprang Kain ind på ham og slog ham ihjel. Da sagde Herren til Kain: 'Hvor er din broder Abel?' Han svarede: 'Det ved jeg ikke; skal jeg vogte min broder?' Men (Herren) sagde: 'Hvad har du gjort! Din broders blod råber til mig fra jorden!'“ (1. Mosebog 4:1-10)

Smerte, sorg og tragedie har været menneskeslægstens ledsagere lige siden denne begivenhed. Dog ved denne episode i Skrifterne henledes vor opmærksomhed på spørgsmålet: „Skal jeg vogte min broder?“

Hvad mener vi om dette spørgsmål? Hvilken belæring har Herren givet os angående dette? Lad os se på 1. Joh. kapitel 3:

„Thi dette er det budskab, I har hørt fra begyndelsen, at vi skal elske hverandre.“

„Vi ved, at vi er gået fra døden til livet, thi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker, bliver i døden.“

„Derved har vi lært kærligheden at kende, at Han satte sit liv til for os; så er vi skyldige at sætte livet til for brødrene.“

„Børnlille, lad os ikke elske med ord, ej heller med tunge, men i gerning og sandhed.“ (1. Joh. 3:11, 14, 16, 18)

Hvad er kernen i en moders kærlighed? Er det ikke offer? En sådan kærlighed anses for at være den dybeste og mildeste. Er det fordi en moder går gennem dødsstryggers dal for at føde sit barn og vedvarende bringer offer for dets velbefindende?

Er dette grunden til, at Kristus elsker verden? Fordi Han måtte slide for at skabe den? Fordi Han har ofret sit liv for verden og menneskene deri? Vi får at vide, at „således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne,“ (Joh. 3:16) for at frelse den fra undergang, og Sønnen var villig til at lide for at det måtte frelses, som Han havde slidt for.

Vi elsker alle det, for hvis skyld vi bringer offer. At give og tjene så længe at det bliver et offer, skaber

kærlighed. Udtrykket *gudsdyrkelse* omfatter omsorg for vore søskende, som vi får at vide i Jakobs Brev 1:27: „En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel...“

Når folk siger: „Religion kan være godt nok for nogen mennesker; men jeg er ikke religiøs, og for mig betyder det ingenting,“ er det da, fordi de ikke har oplevet den opløftelse, der følger af at ofre sig for at tjene sine medmennesker?

Måske har de ganske enkelt ikke erkendt deres næstes behov. Enhver trænger til eet eller andet. Mennesker

står ikke alene. Edwin Markham¹ stiller menneskets grundlæggende behov klart op for os i disse enkle ord:

„Tre ting må et menneske besidde, hvis dets sjæl skal leve og kende livets fuldkomne gode —

Tre ting vil den altydende Fader give — brød, skønhed og broderskab.“

Vor Fader i Himmelen har i sandhed gjort det muligt for os at få vort daglige brød, for Han har sagt, idet Han henviste til lydhigheden mod Hans bud: „Sandelig siger jeg jer, at om I gør dette, skal Jordens fylde være jeres: dyrene på marken, fuglene i luften og det, der klatrer i træerne og går på jorden,

... til føde og klæder, til huse og lader, frugttræer, haver og vingårde.“ „Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årtid er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.“

„Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen.“

„Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene ...“

„Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger.“ (L & P 59:16-21).

Eftersom Gud har været så god mod os, har Han bedt os om at være gode mod vore søskende, som måske ikke er så heldigt stillede som vi, for Han har formanet os således: „Og se, du skal komme de fattige i hu og indivi en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem ...“

„Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop ...“ (L & P 42:30-31).

Dette bud om at sørge for vore trængende søskende findes i fasteprincippet, som vi læser i *Documentary History of The Church*:

„Lad dette være noget fælles for alle hellige, så vil der aldrig være mangel på brød; Når de fattige sulter, lad da dem, der har noget, faste en dag og give det, de ellers ville have spist til biskopperne, for at de kan give det

til de fattige, og alle skal have overflod en tid lang, og dette er eet af fastens store og vigtige principper, som er godkendt af Herren. Når blot de hellige vil leve op til dette princip med glade hjerter og glade miner, vil de altid have i overflod. (Bind 7, side 433.)

Brigham Young har sagt følgende til de hellige:

„I ved, at vi holder den første torsdag² i måneden som fastedag. Hvor mange her kender oprindelsen til den dag? Før man betalte tiende, blev de fattige understøttet ved gaver. De kom til Joseph og bad om hjælp, og han sagde, at der burde være en fastedag, hvilket blev vedtaget. Den skulle holdes en gang om måneden, ligesom nu, og alt, hvad der ville være blevet spist den dag af mel eller kød eller frugt eller hvad som helst andet, skulle tages med til fastemødet og overdrages til den person, som man havde valgt til at tage vare på det og fordele det blandt de fattige. Hvis vi gjorde det trofast nu, tror I så, at de fattige ville være i bekneb for mel eller smør, ost eller kød, sukker eller noget som helst, de behøver af mad? Nej, der ville hos os findes mere, end de fattige kunne bruge. Det ville være god økonomi for os at gøre det og således behandle vore fattige søskende bedre, end de hidtil er blevet behandlet. Lad dette blive bekendtgjort i vore aviser. Lad det blive meddelt folket, at på den første torsdag i hver måned, på fastedagen, skal alt det, som mænd og koner, børn og tjenestefolk ville have spist, overdrages i biskoppens hænder til de fattiges underhold. Jeg er villig til at yde min del ligesom de øvrige, og hvis der ingen fattige findes i mit ward, er jeg villig til at dele med de Wards, hvori der findes fattige. Hvis søstrene vil skaffe værelser til de søstre, der har brug for omsorg, og sørge for, at man tager sig af dem, vil I se, at vi vil have større fortrosthed og større fred i vore hjerter, og vor ånd vil være munter og let, fuld af glæde og fred. Biskopperne bør gennem deres lærere sørge for, at enhver familie i deres ward, som er i stand til det, giver det, den

normalt ville fortræde på fastedagen, til de fattige.“ *Journal of Discourses*, bind 12, siderne 115-116).

Jeg opmuntrer biskopperne til at foreholde deres folk dette princip i dag, for at vi i højere grad må kunne yde den nødvendige føde og andre ting til dem af vore søskende, der sidder i uheldige kår.

Edwin Markham, husker I, sagde, at vor altydende Fader ikke blot ville give os brød, men også skønhed og broderskab.

Har Herren forsynet menneskeheden med skønhed? Den, der tvivler derom, behøver bare at lukke øjnene op for solopgangen og solnedgangen og ørerne for lyden af regn og vind, at undres over blomsterne og regnbuens farver, at opfatte afvekslingen i arkenlandsbæbet og skoven, kornmarkerne, bjergene, floderne og havene. På denne tid af året begynder vi at begejstres over forårets nye liv, og idet vi fortryber os i det myldrende liv omkring os, bliver vi en del af det. Hele jorden, som er uden goldhed, fryder hjertet. I vor omsorg som vor broders vogter kan vi hjælpe hverandre i forstå skønhedens gave, som er vor. Lad os tage os tid til at se og nyde alt det, Gud har skabt til os. Når vi læser nedenstående ord af Margaret L. White, mindes vi om dette ansvar.

„Jeg tog et lille barn ved hånden for at følge det til Faderen. Mit hjerte var fuldt af taknemmelighed over dette dejlige privilegium. Vi spadserede langsomt. Jeg tilpassede min gang efter barnets korte skridt. Vi talte sammen om de ting, barnet lagde mærke til. Undertiden plukkede vi Faderens blomster og strøg deres bløde kronblade og nød deres strålende farver. Undertiden var det een af Faderens fugle. Vi betragtede den, mens den byggede sin rede. Vi så de æg, den lagde. Vi forundredes, opstømte over den omsorg, den viste for sine unger. Tit fortalte vi historier om Faderen. Jeg fortalte barnet dem, og barnet fortalte dem til mig igen. Vi fortalte dem, barnet og jeg, om og om igen. Nu og da gjorde vi holdt for at hvile os, idet vi lænede os mod eet af Faderens

træer, lod Hans kølige luft køle vore pænder og altid uden at tale. Og da, i tusmørket, mødte vi Faderen. Barnets øjne skinnede. Det så kærligt, tillidsfuldt, ivrigt op på Faderens ansigt. Det stak sin hånd ind i Faderens. Jeg var glemt i øjeblikket. Jeg var tilfreds." (Lucy Gertsch, comp., *Minute Masterpieces* [Bookcraft, 1953], side 99).

Skønhed — en gave fra den altydende Fader.

Hvad med broderskab, menneskets tredie behov — måske det største? Det er sikkert, at i denne moderne verden, hvor had og misundelse synes at findes i overflod, er kaldet til at elske „Herrén din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind og til at „elske din næste som dig selv", (Matt. 22:37, 39) betydningsfuldt, hvis vi nogensinde skal have fred.

Det synes som om mennesket er uden begrænsninger, når det gælder om at frembringe fysiske bekvemmeligheder. Vi praler af, hvorledes vor vidén øges, idet nye opdagelser gøres og åbner den materielle verden. Men fremskridtet med løsningen af problemet om, hvorledes vi skal leve sammen med vore søskende, synes at skride så langsomt i sammenligning. Een af mange historier om næstekærlighed, der findes i Skrifterne, er den fra Esters Bog, historien om den smukke jødinge, der fandt nåde for kongen og blev dronning. Haman, der var sat over alle hoffolkene, blev vred, da Mordokaj, Esters onkel, nægtede at bøje sig for ham, og han udkastede en plan til alle jødernes udslættelse. Mordokaj sendte, efter at have hørt proklamationen om den forestående død, bud til Ester for at „pålægge hende at gå ind til kongen og bede ham om nåde og gå i forbøn hos ham for sit folk."

Ester forklarede, hvad hun søgte, og svarede, „at der for enhver, mand eller kvinde, den ukaldet går ind til kongen i den inderste gård, kun gælder een lov, den, at han skal lide døden, med mindre kongen rækker sit gyldne scepter ud imod ham; i så fald beholder han livet. Men jeg har nu i

tredive dage ikke været kaldt til kongen!"

Mordokaj svarede: „... du og din slægt skal omkomme."

Ud dette indså Ester sit ansvar for sine søskende og svarede: „Gå hen og kald alle Susans jøder sammen og hold faste for mig, således at i hverken spiser eller drikker dag eller nat i tre døgn; på samme måde vil også jeg og mine terner faste; og derefter vil jeg gå ind til kongen, skønt det er imod loven; skal jeg omkomme, så lad mig da omkomme." (Ester 4:8, 11, 14, 16).

Som følge af denne beslutning om at lægge sagen i Herrens hænder var Ester i stand til at gøre sine søskende denne store tjeneste og redde dem.

Vore søskende er altid hos os, og vi skal ikke alene være hensynsfulde over for dem, men også over for den fremmede i vor midte. Lad disse ord af Burton Hillis minde os om denne forpligtelse:

„Hvis der er en fremmed blandt dem du omgås i dag, må du hellere undersøge hans forhold. Han trænger måske til en ven. Hvis han i morgen endnu er fremmed, så må du hellere undersøge forholdene omkring dig."

Et eksempel på broderskab i funktion forekom i San Fernando Valley i Californien for nogle måneder siden. Den værste jordrystelse kom klokken seks om morgenen; men hjemmelærere, hjælpeforeningsledere og Præstedømmets kvorummer begyndte næsten øjeblikkeligt at gøre deres del for at hjælpe de hundreder, der var blevet evakuerede fra deres hjem. Mange af disse familier fandt ly i Kirkens medlemmers hjem.

Inden en halv time standsede et hjemmelærerepar ved biskoppens hjem for at bede om særlige instruktioner, før de gjorde en hurtig runde til de familier, de havde fået tildelt. Andre hjemmelærere ringede til præstedømmelederne, som på deres side rapporterede til biskopperne, og biskopperne rapporterede til stavspræsidenterne. Inden for seks timer kunne visse wards aflægge regnskab for de fleste af deres medlemmer.

Stavspræsidenterne prøvede at lokalisere de hårdst ramte områder og tilbyde hjælp, hvor den var tiltrængt. Et præstedømmekvorum i Granada Hills flyttede en familie med syv børn til et andet hjem. En førsterrådgiver i wardspræsidentskabet vågnede, da hans skorsten væltede ned over taget, brød gennem nogle af tagspærrerne og slog hul i loftet; men han sagde: „Det bekymrede mig ikke så meget som min nabos hus, som straks brød i brand. Der var ingen, der havde vand, så vi klatrede op på taget for at slukke gnister."

En biskop, der var på vej til arbejde, da jordskælvet kom, var bekymret, fordi han ikke kunne komme i kontakt med sit hjem eller sine wardsmedlemmer i adskillige timer. Men i hans fravær havde præstedømmebærerne grebet til handling, og tidlig på eftermiddagen var alle familier i wardet kontaktet. Hans kone fortalte, at så snart telefonen var kommet i orden igen, var hun hele tiden blevet ringet op af familier, der tilbød at huse evakuerede familier i deres hjem. „Folk har været vidunderlige," berettede hun. „Det fornyer eens tro, den måde, de optræder på, når det virkelig er galt."

Der er hver dag et sted, hvor det virkelig er galt, skønt ikke altid så drastisk. Herren ved, at vi har brug for hverandre, og af den grund har Han skabt os som søskende.

Lad os vise at vi værdsætter disse grundlæggende behov, som vor Fader har ydet, ved at leve op til det, som vi hævder at tro, og i sandhed være vore broders vogtere. Hvis vi skal komme i Guds nærhed, vil det ske ved, at vi kontakter andre, for man kommer ikke Gud nærmere, end man kommer sine medmennesker, hvilket jeg bærer vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Edwin Markham — Amerikansk forfatter og reformator, 1862—1940.

2 Fastedagen holdtes regelmæssigt i hele Kirken den første torisdag i hver måned, indtil d. 5. november 1866, da det på et møde for Det første Præsidentskab og apostlene blev besluttet, at den skulle holdes den første søndag i måneden i stedet, og søndag d. 8. december 1896 holdtes den første gang på en søndag. (Andrew Jensen, *Encyclopedic History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1941)

*Sand kærlighed til
Gud befrier os fra
ondskab og fristelser.*

Kærlighed til Gud

ÆLDSTE BERNARD BROCKBANK, assistent til De tolv Råd

Mine kære brødre og søstre! Jesus Kristus er overhovedet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og Han har bedt os om at undervise om Hans bud og har lovet, at Han ville være med os indtil verdens ende. (Matt. 28:20). Det er Hans befaling.

Mens Frelseren levede på denne jord, belærte Han os om, at vi skal elske Gud og holde Hans bud. Jesus har sagt: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.“ (Matt. 22:37) Dette er det første og største bud i loven. Det er meget lettere at kende dette bud end at overholde det.

Hvorfor skulle Herren befale sine børn at elske Ham af hele deres hjerte, og af hele deres sjæl og af hele deres sind? Der er stor visdom og guddommelig tryghed for det dødelige menneske i fuldkommen og helhjertet kærlighed til Gud.

Gud skabte himmelen og jorden og alt plante- og dyre liv på jorden (Se 1. Mosebog 1:1). Gud har skabt universet med hele dets dybe storslåethed og alle dets velsignelser. Det største af alle mirakler er, at Gud har skabt mennesket i sit eget billede og lighed (Se 1. Mosebog 1:26-27), øjne, der kan se, øren, der kan høre, sind, der kan drage slutninger, blev skabt inden i vore dødelige mødre. Vi ved, at vore dødelige mødre ikke ved, hvorledes man laver øjne, der kan se, og øren, der kan høre og dødelige sind, der kan drage slutninger. Gud har sagt, at Han har skabt

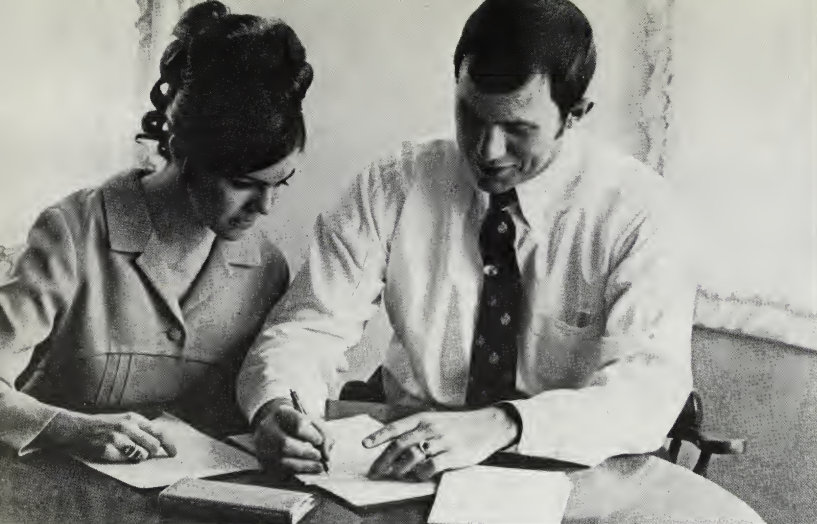
mennesket, så at det blev Ham lig og i Hans bilde. Vor skabelse og fødsel til dødeligheden er vidnesbyrd om guddommelig magt. Alt, hvad vi har, der er godt for dette liv og det evige liv, kommer fra Gud. Vi skylder Ham helhjertet respekt, hengivenhed, troskab og kærlighed.

Alternativet er at elske Satan eller noget andet af Guds skaberværk. Satan har ikke taget del i frembringelsen af noget, der var til menneskets gavn. Vi skylder ham slet ingenting. Men der er dem, der betaler afgift til Satan i form af dårligt humør, skænderi, uhænderlighed, hor, begær, stoffer, foragt for Gud og Jesus Kristus, foragt for sabbaten, forsømmelse af tiendebetaling, had o.s.v.

Satan er menneskets fjende og søger at tilintetgøre dets frihed og dets lydighed mod Herren og at afholde mennesket fra at udvikle sin guddommelige natur og lighed med Gud. Satan er ophavsmanden til ondskab, synd og misgerninger, og vi bør ikke ved vore tanker eller handlinger elske eller tjene ham.

Jesus Kristus har sagt: „Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.“ (Matt. 6:24) Og lad mig så sige, at vi kan ikke tjene både Gud og Satan. Nogle prøver; men ingen har haft held med det.

Kærlighed til Gud medfører kærlighed til og respekt for Hans børn og kærlighed til menneskets

forhold til Herren og et ønske om at være i kontakt med Ham. Der opsendes bønner af mange oprigtige mennesker med forskellige begreber om et højere væsen eller en højere magt. Hedningerne, buddisterne, hinduerne, muslimerne, sol- og natur-tilbedere og mange andre har deres måde at bede på. På grund af de mange menneskeskabte måder at bede på har Jesus givet en befaling om den rigtige måde at bede på. Her er befalingen — og mange ved ikke, at det er en befaling:

„Derfor skal I bede således: ‚Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere; og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen. (Matt. 6:9-13)

Denne bøn indeholder det væsentlige i en oprigtig, hengiven, kristuslignende bøn. Hvis vi elsker vor Fader i Himmelen, bør vi bede til og tale med Ham. Vi bør ønske at gøre Hans vilje og at have en plan med Hans Rige på jorden, som der er i Himmelen. Bønnen lærer os at bede om, at vi må være med til at styrke Riget og hjælpe med at opbygge Guds Rige på denne jord. Når vi elsker Gud og oprigtigt beder om, at Guds Rige må komme på jorden, som det findes i Himmelen, forpligter vi os til at give af vor tid, vore talenter og vore penge.

Når vi siger: „Fader, din vilje ske på jorden som i Himmelen,“ bør vi underkaste os vor himmelske Faders vilje og ønsker, ligesom et lille barn er underkastet sine jordiske forældres vilje. Oprigtigt at underkaste sig og samtykke med Herren i, at Hans vilje skal ske, er at vise respekt, kærlighed og enhed.

Jesus Kristus er et forbillede i at gøre Faderens vilje, idet Han var hengiven og underkastede sig af hensyn til Guds Riges opbygning på denne jord. Han har sagt: „Jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig.“ (Joh. 6:38). Han har også sagt: „Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også Sønnen.“ (Joh. 5:19).

Bønnen foreskriver, at vi skal bede vor himmelske Fader om at imødegå dette livs fristelser og modgang. Hvis vi elsker Gud og stoler på Ham, bør vi bede Ham om at befri os fra det onde. Der er fredfyldt tryghed og trøst ved oprigtigt at bede om befrielse fra det onde. I vore familiebønner bør vi lære vore børn at bede Herren om at udfri dem fra det onde. Hvornår har De bedt og fulgt Herrens befaling om at blive befriet fra det onde, og belæret Deres børn og dem, som De har det privilegium at undervise?

Den pris, som Herren har bedt os om at betale for at blive udfriet fra det onde, er, at vi beder Ham om det i oprigtighed.

Bønnen slutter med disse himmelskorienterede

ord: „Thi dit er Riget og magten og æren i evighed.“ Det holder vore øjne rettede mod det mål, vi alle søger at nå — Guds Rige.

Jeg vil læse den lov fra Herren, der bruges til at finansiere Guds Riges opbygning på denne jord — tiendeloven som den er optegnet i Bibelen.

Herren har sagt: „Thi jeg, Herren, er ikke blevet en anden, men I har ikke ophørt at være Jakobssønner. Siden eders fædres dage er I afveget fra mine bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder, siger Hærskarers Herre. Og I spørger: „Hvorledes skal vi vende os?“ Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger? „Hvorved har vi bedraget dig?“ Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers, om jeg da ikke åbner eders himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre.“ (Malakias 3:6-11).

Vil det menneske stjæle fra Gud ved ikke at betale sin tiende og sit fasteoffer?

Husk, det første og største bud er at elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Hvis vi holder dette bud, vil vi ikke stjæle fra Gud.

Jeg erindrer en personlig oplevelse. For nogle år siden, da min kone og jeg skulle forsørge vores unge familie, kæmpede vi for at klare vores økonomiske forpligtelser, vi var i gæld, og vi betalte ikke ærlig tiende og fasteoffer. Vi kom i Kirken, og jeg troede, at vi elskede Herren; men en dag sagde min kone til mig: „Elsker du Gud?“ og jeg svarede: „Ja.“

Hun sagde: „Elsker du Gud lige så meget, som du elsker købmanden?“

Jeg svarede: „Jeg håber, at jeg elsker Ham mere end købmanden.“

Hun sagde: „Men du har betalt købmanden. Elsker du Gud lige så meget som husværtten? Ham har du betalt, ikke sandt?“ Så sagde hun: „Det første og største bud er at elske Gud, og du ved, at vi ikke har betalt vores tiende.“

Vi omvendte os og betalte vores tiende og fasteoffer, og Herren åbnede Himmelens sluser og udøste velsignelser over os. Vi betragter det som et stort privilegium at betale tiende og fasteoffer til Herren.

Jeg vil lige nævne, at da vi ikke var ærlige mod

Herren, havde vi uorden, vanskeligheder og problemer.

Vi kan fuldkommengøre vort liv ved at efterleve Herrens bud. Og som det er blevet citeret mange gange ved denne konference, har Herren sagt: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!“ (Joh. 14:15).

Herren sagde til profeten Joseph Smith i 1837: „... selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.“ (L & P 1:35).

Vi lever i farlige tider, og mange elsker fornøjelse mere, end de elsker Gud. (Se 2. Tim. 3:1, 4). Djævelen har magt over sit eget rige. I disse farlige tider er der imidlertid håb. Herren står stadig i spidsen for sin Kirke. Det er en stor velsignelse at leve i de sidste dage og være en sidste dages hellig. Vor himmelske Faders børn kan modtage fred, tryghed og lykke ved at elske Ham af hele deres sjæl og af hele deres sind, og ved at holde Hans bud.

Jeg ved, at Gud lever, og at min Forløser lever. (Se Jobs Bog 19:25). Jeg ved, at jeg er et Guds barn, og at jeg er skabt af Gud, Ham lig og i Hans billede. Dette er min største viden. Gud har åbenbaret denne kundskab til mig, og jeg har stor fred og lykke af dette vidnesbyrd.

Jeg vil udtrykke min kærlighed til min himmelske Fader og til min Frelser, Jesus Kristus, og til Helligånden og til hele menneskeheden, og dette gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ○

*Mænd og
kvinder kan
ikke tage afstand
fra den*

*kristne
kyskhedslov og al-
ligevel høste en
fylde af glæde.*

Du må ikke bedrive hor

AF PRÆSIDENT MILTON R. HUNTER, fra De Halvfjerds' første Råd

Vi hører stadig Jehovas stemme, som den tordnede ned fra Sinaibjergtet og befalede: „Du må ikke bedrive hor.“ (Anden Mosebog 20:14). I over tre tusinde år har dette bud givet genlyd gennem den jødiske og kristne verden. Det har været den ledetråd, efter hvilken millioner af mennesker har tilrettelagt deres liv.

Mange mennesker overalt i Kirken og, generelt sagt, i hele verden har nu taget afstand fra den tidligere højt skattede jødisk-kristne kyskheds-moral. Giftede folk bedriver hyppigt hor, og ugifte tilfredsstiller deres lidenskaber ved at øve utugt. Følgerne er elendighed, tab af kærlighed, opløsning af hjemmet og ødelagt familieliv, stigning i antallet af skilsmisser, skam, manglende åndelighed, frafald og med tiden tab af evig frelse.

Lad os anføre bare nogle få af de talrige tilfælde, der for nylig er kommet til min kundskab. For nogle få måneder siden kom en mor til fem børn til mig i mit kontor. Hund græd bittert, mens hun fortalte mig, at hendes mand inden for det sidste år havde tilbragt det meste af sin tid med en anden mands kone. Hun forklarede, at hun ved forskellige lejligheder i sin bil havde fulgt ham til den anden kvindes bopæl. Naturligvis havde den lastefulde ægtemand det skidt, konen var meget ked af det, og børnene var sønderknuste. „ . . . ugudelighed har aldrig været lyk-ke.“ (Alma 41:10).

For omkring et år siden kom en ung mand ind i mit kontor og græd, som skulle hans hjerte briste. Han sagde: „Jeg bedrev hor for omkring to år siden. Den synd voldte mig sindsqualer så store, at jeg ikke kan holde det ud længere. Hvis jeg skal udstødes, så beder jeg dig lade Kirken gøre noget ved det snart. Jeg lider mere end jeg kan beskrive. Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at betale for den skrækelige synd.“

Der kunne nævnes talrige andre tilfælde. Men disse to tilfælde skulle være nok til at vise, hvor alvorlig en synd hor er.

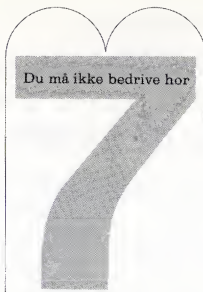
Vi lever i dag i et meget liberalt samfund. I det de har forkastet den gamle kristne moral, hæver mange mennesker at have godtaget en ny moral, hvilket i realiteten vil sige, at de lever i modstrid med de kyskhedslove, som Gud har forkyndt. Vi lever i en tid, da der forkyndes en sexuel revolution. Ting, der lokker til ulovlighed, optræder overalt. Dag for dag bliver den slags ting værre i romaner, tidsskrifter, film, fjernsyn og annoncer.

Mange religiøse ledere er ophørt med at lære, at synd eksisterer. Hvor findes de kristne præster, der skaber røre blandt deres tilhørere med prædikener om kyskhed? Hvem forkynder afstandtagen fra hor og alle slags umoralske handlinger? Visse præster og religiøse lærere er blevet omvendt til moderne liberal tænkemåde og er endog blevet dens fortalere.

Den 17. maj 1970 beredte visse aviser, at adskillige fremtrædende, kristne præster havde fulden et treårs studium af en foreslået ny sexmoral for en fremtrædende kristen kirke. Skønt vedkommende kirke afgjort er imod hor, forekommer liberaliserede udtalelser om moralsk optræden som nedenstående i en komite-rapport:

„Vi erkender, at der undtagelsesvis kan være omstændigheder, hvorunder udenfor-ægteskabelig seksualitet måske ikke er i strid med betingelserne for en trofast omsorg for ægtefællens velbefindende.

. . . den vanskelige beslutning må tages af den person, der gør undtagelsen og på vedkommendes eget ansvar. Men et vigtigt punkt er det, at den endelige dommer ikke er Bibelen eller kir-

ken, ja, ikke engang Gud — det er den enkelte og hans eller hendes samvittighed." (Will Oursler: „Religious Storm Center: New Sex Code, „Parade“, 17. maj 1970, side 28.)

Det nye frisind eller den nye moral, som den ofte kaldes, er intet mere end den gamle moral i en ny klædning. I gamle dage tilbød folk frugtbarhedsguder og gudinder. Mange af deres ceremonier var samlet om grov umoralitet, mod hvilken Israels profeter ustandselig prædikede. I Noahs dage blev næsten alt kød fordærvet ved umoral. Følgen var, at Gud udslettede verden ved en syndflod.

Bibelen indeholder udmærkede eksempler på mænd, der ellers ville have været store. Men da de brød kyskhedsloven, nedbrød den dem. For eksempel: Samson, en mand af stor fysisk styrke, men med en ukontrolleret hang til kvinder, blev forrådt af Delilah og begik til slut selvmord, mens han var i slavelænker hos filistrene. Gud velsignede Salomon med stor visdom; ikke desto mindre fordærvede han sit liv med utallige medhustruer.

David, som Herren elskede, og som af mange betragtes som Israels største konge, tilbragte den sidste del af sit liv nedbrudt af sorg over sin synd mod Urias og sin horen med Batseba. Hans dybe følelser fandt udtryk i een af de mest medynkvækkende bønner i Den hellige Skrift:

„Gud, vær mig nådig efter din miskundhed, udslet mine overtrædelser efter din store barmhjertighed, tvæt mig fuldkommen ren for min skyld og rens mig for min synd! Mine overtrædelser kender jeg jo, min synd står mig altid for øje.“ (Salmerne 51:3-6).

Med forståelse af frelsesplanen og en fuldkommen kundskab om alvoren af de grove synder, mord og hor, som han havde begået, råbte kong David til Herren i sjælekval: „... Dødsriget giver du ikke min sjæl...“ (Salm. 16:10).

Over to tusinde år efter kong Davids død og for kun 127 år siden talte Jesus Kristus fra Himmelen og lod os vide, at David på grund af sin synd mod Ham i tilfældet med Urias og hans kone er „faldet fra sin ophøjelse“ og hans hustruer er blevet givet til en anden. (L & P 132:39).

Måske er det berømteste bibelske eksempel på en modig og ædel mand, der blev fristet, men bevarede sin kyskhed, Joseph, Potifar, den ægyptiske herskers, unge smukke tjener. Han modstod Potifars kones nedrige lokken og nægtede at bedrive hor med hende. Josephs svar lød „... hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud! (1. Mo. 39:9) Derpå flygtede han fra hende.

Hellere end at svigte sine idealer gik han i fængsel, hvor han sad indespærret i et fangehul i adskillige år.

Gud, den evige Fader, har gennem Jesus Kristus til menneskeheden åbenbaret Evangeliets frelsesplan. Dens formål er at give enhver, der vil modtage og adlyde den, fred og lykke i denne verden og senere evigt liv i celestial herlighed i Guds nærhed. Den højeste af alle love i dette Evangelium har at gøre med ægteskabet for tid og evighed. Den har således at gøre med den evige familie. De dejligste glæder og største velsignelser, der kan opnås i dødeligheden og i det kommende liv, fås gennem familieliv, der leves i overensstemmelse med Evangeliets plan.

Således er en grundlæggende lov for ægteskabet kyskhedsloven. Mænd og kvinder kan ikke besudle livets kilde og alligevel modtage en fylde af glæde. Lykke og hjertets og sindets renhed går hånd i hånd.

Hvad gives der af belønninger for kyskhed og skrækkelige følger af hor?

Mormons Bog udtrykker sig meget klart angående alvoren af seksuel synd. Almas søn, Corianton syndede sammen med skøgen Isabel.

Alma, der var en god fader og en stor Guds profet, erklærede overfor sin søn:

„Ved du ikke, min søn, at disse ting er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, vederstyggeligere end alle andre synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd?“

„Min søn, jeg ville ønske, at du ville omvende dig og afstå fra dine synder, . . . thi uden du gør det, kan du ingenlunde arve Guds rige.“ (Alma 39:5, 9).

Ned gennem tiderne har Guds profeter erklæret, at intet urent kan arve Guds Rige. (Moses 6:57, Gal. 5:19-21, 1. Kor. 6:9).

Jesus Kristus underviste, mens Han var i sin dødelige tilstand energisk om kyskhedsloven. Han sagde „I har hørt, at der er sagt: ‚Du må ikke bedrive hor.‘ Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte.“ (Matt. 5:27-28).

Jesus kundgjorde også „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.“ (Matt. 5:8).

Næsten to tusinde år er forløbet, siden Jesus og Alma fremsatte deres beløbninger om kyskhed. Har Gud trukket lovene vedrørende kyskhed tilbage? Er det ikke en synd at bedrive hor i dag? Jesus Kristus har talt fra Himmelen i vore dage og har gengivet sit Evangelium og sin Kirke. Han har påny bekræftet det urgamle bud i adskillige åbenbaringer med „Du må ikke bedrive hor.“

For eksempel gav Jesus Kristus følgende befaling til sin Kirkes folk gennem profeten Joseph Smith:

„Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden. Den, som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Anden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud.“ (L & P 42:22-23).

Joseph Smith og Sidney Rigdon fik forevist horkarlernes skæbne efter døden i den kommende verden i den telestiale herlighed. Herren fortalte dem.

„Det er disse, der er løgnere, troldkarle, ægteskabsbrydere, horkarle . . .“

„Det er disse, der nedstyrtet til helvede lider den almægtige Guds vrede . . .“ (L & P 76:103, 106). Herren har befalet Præstedømmets bærere i vor uddeling således:

„ . . . pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og Præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug. Den Helligånd skal være din ständige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter . . .“ (L & P 121:45-46).

Gid vi må tænke rene tanker og afstå fra alle urene handlinger, idet vi lever af hvert ord, der udgår af Guds mund. (Se Matt. 4:4). Da skal vi opnå glæde i dette liv og forberede os på at komme tilbage til Herrens nærhed for der at blive kronet med herlighed og evigt liv.

I Jesu Kristi navn. Amen. ○

*Satan er en realitet,
en magtfuld,
personlig ånd.*

ÆLDSTE MARION G. ROMNEY af De tolv Råd

Satan – Den store Bedrager

Mine elskede brødre og søstre og venner, jeg er oprigtigt interesseret i jeres tro og bønner. Jeg har særligt i dag brug for Herrens Ånd, fordi jeg har besluttet at tale om Hans fjende, „Satan — Den store Bedrager.“

I vil måske kunne huske noget af det, jeg siger, hvis I tænker på en datters udtalelse til sin moder: „Jeg kan ikke gifte mig med John, for han tror ikke på djævelen.“ Og moderens svar: „Gift dig bare med ham. Vi to skal nok få ændret hans syn på det spørgsmål.“

En parallel til den ondartede løgn at Gud er død, er den lige så ondartede lære, at der ingen djævel findes. Satan er selv fader til begge disse løgne. At tro på dem er at give efter for ham. En sådan given efter har altid ført, fører nu og vil fortsat føre mennesker til udslettelse.

De sidste dages hellige ved, at der er en Gud til. Med tilsvarende sikkerhed ved de, at Satan lever, at han er en magtfuld, personlig ånd, Guds såvel som menneskets og retfærdighedens ærkefjende.

Virkeligheden af såvel Guds som djævelens eksistens fastslås endeligt af Skrifterne og af menneskers erfaring.

Abrahams beretning om Det store Råd

i Himlen, før jorden blev til, fastslår, at både Gud og Satan tog del i det råd. (Læs Abrahams Bog 3:22-28).

Forunderlig og betydningsfuld er den kundskab, der åbenbares i den retning — kundskab om tingene, som de var i en fjern fortid, angående Gud, Faderen, og Hans åndelige børn og angående Hans planer for denne jords skabelse. Den henviser til Evangeliets plan og identificerer Kristus og Satan. Ved uddybning af de sandheder, der var åbenbaret Abraham, sage Herren til Moses: „Denne Satan, som du befalede i min Enbårnes navn, er den samme, som var fra begyndelsen; og han kom til mig og sagde: 'Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse menneskeheden, så ikke en sjæl skal fortages, og jeg vil visselig gøre det. Giv mig derfor din ære.'“ (Moses 4:1).

Det gamle Testaments profeter kendte Satan og hans rolle i Det store Råd. Som talte han direkte til ham, sagde Esajas: „Nej, at du faldt fra himlen, du strålende morgenstjerne, fældet og kastet til jorden, du folkebetvinger! Du, som sagde i hjertet: Jeg stormer himlen, rejser min trone deroppe over Guds stjerner . . . den Højeste lig. „ — Ja ned i Dødsriget styrtes du, nederst i hulen.“ (Esj. 14:12-15).

I denne sidste uddeling har Herren bekræftet, hvad Han i tidligere uddelinger har åbenbaret vedrørende Satans rolle i Det store Råd. I september 1830 sagde Han til profeten Joseph Smith: „ . . . djævelen var til før Adam, thi han gjorde oprør mod mig og sagde: 'Giv mig din ære, som er min magt'; og en trediedel af himlens herskerer vendte han bort fra mig på grund af deres handlefrihed.“ (L & P 29:36).

I februar 1832 bevidnede Joseph Smith og Sidney Rigdon, at de i et syn havde set, „at en Guds engel, der havde myndighed for Gud, gjorde oprør mod den enbårne Søn, . . . og . . . nedstyrtes fra Guds og Sønnens åsyn.“

Han blev kaldt fortabelse, thi himlene græd over ham. Det var Lucifer, en morgenrødens søn.“ (L & P: 25-26).

Joseph Smith har i korthed opregnet den store strid, der fandt sted, for jorden blev til, idet han sagde: „Kampen i himlen var denne: Jesus sagde, at der fandtes visse sjæle, der ikke ville blive frelst, og djævelen sagde, at han kunne frelse alle, og Jesus forelagde sine planer for Det store Råd, som gav Jesus deres stemme. Og derfor gjorde djævelen oprør imod Gud og blev forstødt sammen med

alle, som gav ham deres støtte." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 432).

Da Satan og de, der fulgte ham, blev „nedstyret“, kom de til jorden.

I det syn, som Moses fik, sagde Herren: „... Fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tiltintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyres ved min Enbarnes magt. Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst.“ (Moses 4:3-4).

Satan var i Edens Have sammen med Adam og Eva for syndefaldet. Ikke alene var han der, men han vedblev at friste dem og deres børn, efter de var blevet drevet ud af haven. Da Adam og Eva modtog Evangeliet, glædede de sig over det, „velsignede Guds navn og ... kundgjorde alt for deres sønner og døtre.

Og Satan kom iblandt dem og sagde: 'Jeg er også en Guds søn;' og han befalede dem og sagde: 'Tro det ikke,' og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske." (Moses 5:12-1).

Fra da af til nu har Satan været på jorden. Vi læser i Jobs bog:

„Nu hændte det en dag, at Guds sønner kom og trådte frem for Herren, og iblandt dem kom også Satan; Herren spurgte Satan: „Hvor kommer du fra?“ Satan svarede Herren: „Jeg har gennemvanket jorden på kryds og tværs.“ (Job 1:6-7)

I sin dagbog skrev profeten den 11. august 1831:

„... efter at vi havde slået lejr på flodens bred, ved McLlwaine's Bend, så broder Phelps i et åbent syn ved dagslys ødelæggeren i sin mest frygtindgydende kraft svæve på vandens overflade; andre hørte støjen, men så ikke synet.“ (*Documentary History of the Church*, bind 1, side 203).

Satan er ond: aldeles og altid. Han

søger altid at kuldkaste Evangeliets plan og „at fordærve menneskenes sjæle L & P 10:27).

„... han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller hans engle, ej heller de, som underkaster sig ham.“ (Moroni 7:17).

Ved den sidste nadver før sin prøvelse i Getsemane advarede Jesus Peter: „Simon, Simon! Se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede.“ (Lukas 22:1).

Satan har uigenkaldeligt viet sig til at imødegå og overvinde Jesu Kristi Ånds indflydelse på menneskene. Han er repræsentanten for, ophavsmanden til og fortælleren for den „modsatning i alle ting,“ som Lehi henviser til i sine belæringer til sin søn, Jakob. (Se 2. Nephi 2:11, 14-18).

Satans fremgangsmåder er forskellige, uærlige og talrige.

„... med ethvert tænkeligt middel søger han at formørke menneskers sind og tilbyder dem derpå falskhed og bedrag i forklædning som sandhed. Satan er en dygtig efterligner, og i samme omfang som Evangeliets ægte sandhed gives til verden i stadig tiltagende overflod, sætter han den usande læres falske mønt i omløb ... (Som) 'Løgnens fader' er han ... ved års erfaring i sit afskyelige værk blevet en sådan mester, at han om muligt ville føre de udvalgte vild.“ (Se Matt. 24:24). (Joseph F. Smith i Daniel H. Ludlows *Latter-days Prophets Speak* [Bookcraft 1948], siderne 20-21).

Ved åbnings af hver uddeling har han foretaget et direkte angreb mod sandhedens fremkomst. Som allerede anført, bedrog han Adams og Evas sønner og døtre i den første evangeliske uddeling.

Ved begyndelsen af den mosaiske uddeling, „kom Satan og fristede ham og sagde: 'Moses, du menneskesøn, tilbed mig.'“ (Moses 1:12).

I Jesu dage angreb Satan Mesteren selv. (Se Lukas 4:1-13).

At Satan var til stede og stred imod, at denne sidste uddeling skulle åbnes, lærer vi af profetens udtalelse: „... jeg blev grebet af en magt, der ganske overvældede mig og havde en så forbavsende magt over mig, at den

bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.“ (Joseph Smith 2:15).

Satans offensiv mod Mormons Bogs fremkomst beskrives udførligt i Lære og Pagter, afsnit 10.

Et andet vidnesbyrd om djævelens indsats for at forpurre, at Evangeliet udbredes, er Heber C. Kimballs beretning om Satans angreb på de brødre, der bragte Evangeliet til England i 1837. (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, siderne 143-145.)

Den almindelige god agelse af Satans erklæring: „Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen.“ (2. Nephi 28:22) forklarer i høj grad tilbagegangen i vort forfaldne Samfund.

Vi sidste dages hellige behøver ikke, og vi må ikke, lade os bedrage af menneskers sofisterier angående Satans virkelighed. Der findes en personlig djævel, og det må vi hellere tro på. Han og en talrig skare af følgesvende, synlige og usynlige, øver en kontrollerende indflydelse på mennesker og deres forhold i verden i dag. En amerikansk profet fra fortiden, der skuede vor tid og betragtede, hvad der går for sig, profeterede, at hvis Satan ikke kontrolleres, vil han føre denne slægt ud i ødelæggelse. Idet han talte om vor nuværende situation, sagde Nephi: „... djævelens rige skal ryste, og de, der tilhører det, må afgjort vækkes til omvendelse, ellers vil djævelen fange dem i sine evige lænker, og de opirres til vrede og omkommer. Thi se på den dag skal han rase i menneskehjærterne og opirre til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellystlig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede. Og se, ande drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: 'Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen' — og således hvisker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine gruful-

de lænker, hvorfra man ikke kan undslippe." (2. Nephi 28:19-22).

Jeg henleder ikke opmærksomheden på disse ting for at skræmme, tage modet fra eller sætte panik i nogen. Jeg omtaler dem, fordi jeg ved, at de er sande, og jeg er overbevist om, at hvis vi skal „overvinde Satan, og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk." (L & P 10:5), så må vi forstå og erkende stillingen, som den er. Dette er ikke tiden, da de sidste dages hellige bør gå uden om sandheden.

Men det er heller ikke tiden, da vi skal lade os gribe af panik. Vor tids vanskeligheder er ikke kommet over os, mens vi var uforberedte. For eet hundred og fyrrer år siden åbenbarede Herren tydeligt forløbet af vor tid. Vi ved, at som Frelserens andet komme nærmer sig, øges tempoet i Satans kampagne for menneskenes sjæle fortsat mere og mere. Vi ved, at oplevelserne i de mellemliggende år vil sætte menneskenes sjæle på prøve.

Vi ved også, at Gud lever; at Hans „evige hensigter skal fremskyndes." (Mormon 8:22) Vi ved, at for at vi skal kunne holdt stand mod Satan og hans onde hæskarer, er Jesu Kristi Evangelium blevet os givet. Vi ved, at Kristi Ånd og Hans Præstedømmes magt er rigeligt skjold mod Satans magt. Vi ved, at den Helligånds gave står til rådighed for hver af os, den gave, som er åbenbaringskraft, hvilket omfatter den dømmekrafts gave, hvorved vi uden at tage fejl kan opdage djævelen og de forfalskninger, han med så stort held pådutter denne lettroende slægt. Vor kurs er klar og sikker. Den består i strengt at adlyde Herrens bud, som de er optegnede i Skrifterne og som de gives ved de levende profeter.

Til slut bærer jeg mit vidnesbyrd angående sandheden af disse ting, jeg har henledt jeres opmærksomhed på, ved disse bemærkninger.

Jeg ved, at Gud lever. Gennem egen erfaring har jeg erhvervet viden om Hans Ånd og Hans kraft. Jeg ved også, at Satan lever. Jeg har opdaget hans ånd og følt af hans kraft — ikke i den

grad, som profeten Joseph gjorde det, men ved en lignende oplevelse.

Jeg ved, at ved Kristi andet komme, om hvilket tegnene nu er talrige, skal „Satan ... bindes, så han ikke mere skal have plads i menneskenes børns hjerter." (L & P 45:55).

Jeg bærer videre vidnesbyrd om sandheden af Frelserens forudsigelse om, at ved tiden for Hans komme skal „de, der er kloge og har modtaget sandheden (dvs. som har taget imod Evangeliet), og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, ...

bestå på den dag. (Dagen for Hans komme). Og (at) jorden skal gives dem til arv; ... Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver." L. & P. 45:57-59)

At vi må tage den Helligånd til vejleder, erkende Satan, hans repræsentanter og deres værk og ikke lade sig bedrage af dem, så at vi må få del i de forjættede velsignelser, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi, vor Herres navn. Amen. ○

JULE-EVANGELIET

Men det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus, at al verden skulle skrives i mandtal.

2,1-14: *Kristi fødselsdag (A).*

(Det var den første indskrivning, som skete, mens Kvirinius var landshøvding i Syrien).

Og alle gik hen for at lade sig indskrive, hver til sin by.

Og fordi Josef var af Davids hus og slægt, drog også han op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem,

I Sam. 16,1 ff. *Mika 5,1.*

Matt. 2,6. Job. 7,42

for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.

Matt. 1,18.

Og det skete, medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde. Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: «Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.»

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskaar, som lovristede Gud og sagde:

«Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!»

Luk. 19,38.

Ap.G. 10,36. Rom. 5,1. Ef. 2,14 f.

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: «Lad os dog gå til Betlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os.»

2,15-20:*Kristi fødselsdag (aftens.).*

Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben.

Da de havde set det, fortalte de, hvad de var blevet sagt til dem om dette barn.

Og alle, som hørte det, undrede sig over det, som hyrderne sagde til dem.

Men Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem.

Luk. 2,51.

Og hyrderne vendte tilbage og priste og lovede Gud vor alt, hvad de havde hørt og set, således som der var blevet sagt til dem.

BØRNENES SIDER

Brevet

En sand historie genfortalt AF LUCILE C. READING

Det var næsten jul, men der var ingen glæde i Marians hjem. Hun kunne huske andre julehøjtider, da der havde været det. Det var, når Far var kommet hjem fra posthuset, hvor han arbejdede med de breve, der var mangelfuldt adresseret, han havde haft et lykkeligt smil om munden og hilst på hende, lillebror og Mor. Sikken de havde spøgt og moret sig og talt dejligt sammen og som regel havde de læst en historie før sengetid.

Alt det var før hendes lillebror pludselig var blevet syg og hurtigt døde, inden nogen kunne hjælpe ham. Det forekom Marian, at hendes far på en måde også var død, for han smilede aldrig mere, eller fortalte hende historier eller hilste hende med et

knus og et kys. Faktisk syntes han at være ligeglad med, om hun og Mor overhovedet var der.

Marian kunne ikke tale med Mor om problemet, for det ville bare gøre hende mere ked af det, og hun mente ikke, at nogen anden ville kunne forstå, hvordan det havde været i deres hjem, og hvordan det nu var. Så en dag fik hun den ide at skrive et brev.

Det var ikke let at skrive et så vigtigt brev helt alene. Da det var færdigt, adresserede Marian det til Grønland og puttede det i postkassen på hjørnet. Brevet lød:

Kære Julemand

Vi er så bedrøvede hjemme hos os. Min lillebror tog til Himlen i foråret . . . Du behøver ikke at tage no-

get med til mig, men hvis du kunne give Far noget, der ville få ham til at være, sådan som han plejede at være, så ville jeg sådan ønske, at du ville gøre det. Jeg har hørt ham sige til Mor, at kun evigheden kunne helbrede ham. Kunne du ikke tage noget af det med til ham . . .

Marian

Det var mere end et rent og skært tilfælde, at brevet havnede på Marians fars bord for mangelfuldt adresserede breve, i stedet for at blive undersøgt af en anden mand i afdelingen.

Senere på dagen da Far kom hjem, var det næsten som om, julen allerede var kommet til familien Armstrongs hjem, for, da han lukkede døren op, var der et bredt smil på hans ansigt. Han standsede lige et øjeblik, bredte så armene ud, som han plejede at gøre, og knugede både Mor og Marian i dem. ○

Debbie

og den talende tavle

AF DOROTHY DUNSTEDTER WARNER

Illustreret af Sherry Thompson

Debbie Watson gned et kighul frit for rimfrost på forruden og så ud. Endelig var den snestorm, der havde tudet uden for gården i tre dage, ovre. Prærien i Iowa lå som et hvidt eventyrland med blå skygger.

„Mor!“ råbte Debbie, „kom og se, hvor smuk hele verden er!“ Pludselig kom hun i tanker om sin døve kusine, Mary Lou, der ville komme næste dag for at bo hos hende en uge. Hun vidste, at hun ville nyde julen i morgen så meget mere, hvis hendes kusine kunne tale og høre. Jeg skulle skamme mig, tænkte hun, men jeg ved, at det ikke bliver særlig morsomt.

Nu svarede hendes moder, der var i køkkenet og havde travlt med julebagningen: „Jeg har set, skat, jeg har travlt nu.“

Debbie gik ud i køkkenet. „Jeg er altid så glad, når familien kommer på besøg til højtiderne; er du ikke også? Bedstefar og Bedstemor er så rare men jeg kan ikke huske, hvordan onkel Ted og tante Lea er.“

„Eller din kusine, Mary Lou,“ indskød fru Watson, idet hun æltede dejen. „Hun er på alder med dig. I to har sikkert en masse til fælles. Jeg

har savnet min eneste søster sådan. Jeg er glad for, at de flytter her tilbage.“

Debbie kunne ikke finde på noget at sige.

Hendes mor kiggede på hende. Du er meget nervøs for at møde Mary Lou, ikke? Det skal du ikke være. Hun har gået i særskole, og efterhånden kan du lære at tale med hende.“

Debbie tog en stor ske og smagte på dejen.

Hendes mor snakkede videre: „Men indtil da, så husk een ting Debbie. Døve mennesker er også mennesker.“

„Ja, Mor,“ svarede Debbie. Men hun tænkte, jeg må jo være venlig og sørge for, at hun morer sig — men hvordan kan det blive andet end en pligt?

Julemorgen hørte Debbie munter ringen af kanebjælder. Hun skyndte sig til vinduet ud mod vejen og fik øje på en bil, der langsomt var på vej op ad deres indkørsel fra landevejen, der var rensset for sne. Et par gamle kanebjælder, der var bundet til bilens antenne, klingede muntert. Lyden vakte en pludselig følelse af

glæde i hendes hjerte, en følelse, hun havde længtes efter, men ikke havde kunnet finde. Hun spekulerede på, hvem der havde anbragt bjælderne der.

Et øjeblik senere åbnede fru Watson hoveddøren, og deres gæster tropede op, læssede med bagage og pakker.

Muffet, Debbie's kat, for op ad trappen for at gemme sig. Men Bosco, familiens hund, hoppede og sprang omkring i fornøjede cirkler, mens den gæde højt. Debbie gik ud for at tage imod dem, idet hun ønskede, at hun var mere som Bosco.

„Bjælderne fortalte os, at I var på vej,“ sagde hendes far leende. Pludselig var alle i gang med at kysse og kramme hverandre. Debbie overvandt sig til at give Mary Lou et lille klem. Hun prøvede hele tiden at huske på, at det ikke nyttede noget at tale, så hun vidste, at det ikke var nogen særlig begejstret omfavelse.

Onkel Ted gav Debbie et stort knus. „Det er Mary Lou, der har anbragt dem der,“ sagde han. „Hun har set, hvor glade folk synes at være for klokker — skønt hun ikke har hørt dem.“

Debbie lo en lille, nervøs latter. Så så hun forbi sin onkel hen på Mary Lou. Hendes kusines varme, brune øjne strålede af lykke. Debbie begyndte at føle sig bedre tilpas.

I næste øjeblik var de voksne gået ind i den store dagligstue. Debbie stod sammen med Mary Lou i korridoren. Mary Lou så lige på hende.

Hun måtte foretage sig noget! Så smilede Debbie og krummede sin lille finger, for at betyde Mary Lou, at hun skulle komme med.

Mary Lou gik med Debbie ind i soveværelset. Debbie hentede en lille pakke frem af toiletbordsskuffen og rakte den til sin kusine. Den døde pige smilede og trak en lille pakke frem af lommen på sin sweater.

Da Debbie åbnede sin pakke, fandt hun et sølvarmbånd til charms. En lille dukke dinglede som den første charm fra det. Omhyggeligt lod hun sine læber forme ordet „Tak!“ og hun tog armbåndet på.

Mary så ud, som skulle hun briste af spænding, idet hun rev papiret af sin pakke. Hun fandt et rosa hjerte i en lille guldkæde og gav Debbie et hastigt knus.

I det samme stak tante Lea hovedet ind ad døren og sagde smilende: „I to, der har så travlt der, kom. Maden er klar.“

Mary Lou lagde armen om Debbie's skulder, mens de gik ind i spise-stuen. Da Debbie satte sig, drog hun et lille lettelsens suk. Det var temmelig anstrengende, tænkte hun, at gøre sig forståelig for og selv forstå en døv. Nå, lige nu havde hun ikke andet at tænke på end at spise en masse gåsesteg.

Middagen var lang og dejlig, og alle blev siddende over desserten. Debbie's lillebror, Billy, svinede sig til med mad, så hun måtte tage ham ud og gøre ham ren. Hun ville ønske, hun kunne finde på en måde at underholde Mary Lou på.

Husk

AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Abonnementsprisen (incl. porto)
er i Danmark kr. 16,00 pr. halvår,
kr. 30,00 for et helt år og i
udlandet \$ 4,00 for et helt år.
I Løssalg kr. 3,00 pr. nummer.

Betaling i check udstedt til
Den danske Stjerne, Priorvej 12,
2000 København F., eller gennem
postgiro 333.38 til Jesu Kristi
Kirke af Sidste Dages Hellige,
Dalgas Boulevard 164,
2000 København F.- Husk på
talonens at skrive „Stjernen“.

Dersom beløbet ikke er indbetalt
senest den 15. januar 1972,
vil abonnementet automatisk
blive ophævet.

For halvårsabonnementer gælder
det, at beløbet skal være indbetalt
senest 15. januar og 15. juli.

Giroindbetalingskort kan fås på
grenskontorerne.

Efter middagen gik Debbie ned med Billy, så han kunne få sig en lur, og mødte på tilbagevejen Mary Lou i korridoren, hvor hun gjorde tegn til hende om at komme hen til garderobeskabet. Da Mary Lou tog sit overtøj på, forstod Debbie, at hun gerne ville ud at kælke.

Det var meget sjovere at kælke, end Debbie havde troet. Igen og igen susede de ned ad den lange bakke på engen med Bosco i hælene. Mary Lou blussede og var lykkelig og morede sig, og et øjeblik glemte Debbie næsten helt, at hendes kusine var døv.

Debbie så til, mens Mary Lou klatrede op på en stub og lod sig falde på hovedet ned i den dybe, bløde sne. Det så så sjovt ud, at Debbie også skulle prøve det. Pigerne kastede sig i sneen, til aftrykkene fra deres kroppe sås overalt på engen og fik den til at tage sig ud som trykt stof. Da solen gik ned, trak de to piger, kolde og trætte, slæden tilbage til huset — mens deres ansigter glødede af lykke.

Da de var kommet indendøre, hjalp de Billy med at give katten dukketøj på og køre den en tur i den gamle dukkevogn. Så tilberedte de små stykker smørrebrød til et teselskab med Billy.

Debbie syntes, at Mary Lou var næsten lige så skæg som Marcia, hendes bedste veninde i skolen. Debbie kunne ikke lade være at ønske, at hun kunne sige de ting, hun havde lyst til, til Mary Lou, i samme

øjeblik de faldt hende ind, — og så høre hendes svar på det.

Pludselig fik Debbie en ide! Hun løb hurtigt ud i køkkenet og kom tilbage med den lille, sorte skiffertavle, og kridtet, hendes mor havde ved telefonen.

Mary Lou så til, mens Debbie skrev: „Du er sjovere end et helt abebur, Mary Lou!“

Med et fornøjet udtryk tog Mary Lou tavlen og skrev et svar: „Jeg morer mig også. Hvis du har lyst, kan vi i morgen tage fat på tegnsprog og mundaflæsning.“

Debbie skrev „Ja“ med store bogstaver på tavlen!

Om aftenen sad hele familien ved en kraftig ild i den store kamin. Hr Watson tog sin banjo frem og begyndte at plimre „Jingle Bells.“ Alle sang med undtagen Mary Lou; men fornøjelsen lyste i hendes ansigt.

Debbie greb igen „Den talende Tavle“, som pigerne nu kaldte den, og skrev: „Jeg er glad for, at du er min kusine, og at I er flyttet hertil.“

Mary Lou læste det og smilede bredt. Så skrev hun: „I lige måde.“ Derpå viskede hun hurtigt ordene ud på den lille tavle og skrev:

Glædelig jul, allesammen!

Overvej disse ord, som Frelseren udtalte, mens Han talte med den samaritanke kvinde ved Jakobs brønd: „Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kil-despring til evigt liv.“ (Joh. 4:13-14)

Hvilken mere storslået måde at vise Jesu Kristi Evangeliums frelsende, helbredende principper på, findes der vel end at sammenligne dem med det livsbevarende vand — vand, der er uundværligt for hvert eneste menneske, hvis det skal leve.

Frelseren fortalte kvinden, at hvis hun drak af brønden, ville hun tørste igen; men hvis hun drak af Hans brønd og nød af de principper, som Han lærte, ville hun aldrig komme til at tørste mere, men hendes sjæl ville næres, og hun ville opnå evigt liv.

Vi lever i en sammensat verden, fuld af udfordringer. Unge og gamle synes at spadsere frem og tilbage, idet de drikker af forskellige brønde og søger efter det vand, der kan nære deres sjæle, slukke en indre tørst.

Det gælder de unge mennesker, der beskæftiger sig med forskellige sager, nogle populære, mange, der kan udrette meget godt, og nogle få militante, det gælder den voksne, der ikke finder nogen tilfredsstillelse i sit kald og måske kun skuffelse i sit ægteskab og tomhed i livet, — den stridbare, der bruger sit liv til bittert at fordømme det, han er modstander af, men aldrig er helt sikker på det, han er for, — den, der vender sig til stoffer og måske sågar søger at ligestille det med en åndelig oplevelse og så må indse, at for hvert højdepunkt er der

Drik af det rene vand

AF PRÆSIDENT LOREN C. DUNN, af de Halvfjerds' første Råd

*Livets vande
findes i Evangeliets
principper.*

et eller andet dystert lavpunkt — måske er det sådan, at disse mennesker og mange andre giver sig af med særlige emner og opfører sig uberegneligt mere på grund af en indre trang til at tilfredsstille en længselsfuld sjæl, end på grund af den

Drik af det rene vand

overfladiske værdi af det, de beskæftiger sig med, hvor værdifuldt det end kan være.

Selv i Rusland, hvor folket i halvtreds år har drukket af den socialistiske morals brønd, tyder visse ting på, at der eksisterer et ønske om noget mere nærende. I sin gennemgang af religion i Rusland i dag fastslår journalisten, Paul Wohl, at „den socialistiske moral er blevet godtaget som den officielle målestok for god opførsel; men hvorvidt sovjetmennesket er mere harmonisk end sine forfædre, er et åbent spørgsmål. Der eksisterer et videnskabeligt udsyn,“ siger Wohl, „men også et religiøst. Religionens tilbagevenden,“ siger han, „er et fænomen, som de kommunistiske ideologer ikke kan forklare, og som de foretrækker at forbigå i tavshed.“ Han konstaterer, at bevægelsen hen imod det religiøse overvejende sættes i gang af unge mennesker.

Forfatteren fortæller om en simpel russerinde, som blev besøgt af sin nabo, en ung fysisk ingeniør. „Jeg ved, at De er troende;“ sagde ingeniøren, „vil De fortælle mig om Gud? Den marxistiske videnskabs filosofi tilfredsstiller mig ikke. Jeg vil gerne lære de troendes synspunkt at kende.“

Det er yderst interessant at mærke sig, at der er noget grundlæggende i menneskets væsen, der før eller senere vender det til dets skaber, forudsat at det ikke fuldstændigt undertrykker denne tilbøjelighed ved onde handlinger eller kronisk vantrø, og forudsat at det ikke dresserer sig selv til at slå sig til tåls med mindre ved at stå fast på, at det, det ikke ved eller ikke har erfaret, ganske simpelt ikke er til. Idet Alma taler om Frelseren, siger denne profet:

„Han indbyder alle mennesker; thi barmhjertighedens arme er udstrakt til dem, og han siger: Omvend jer, og jeg vil modtage jer. Ja, han siger: Kom til mig, da skal I nyde frugten af livets træ: ja, I skal frit spise og drikke af livets brød og vand.“

„Jeg siger jer, at den gode hyrde kalder jer; ja, og i sit eget navn kalder han jer, hvilket er Kristi navn ...“ (Alma 5:33-34, 38).

Derefter lærer Alma folket det der vedrører Jesu Kristi Evangelium, og hvad de kan gøre for at finde næring for deres sjæle og få fred og forberede sig til evigt liv. Derpå siger Han: „Og jeg, Alma, befaler jer nu i hans sprog, som har befalet mig, at I vil bestræbe jer på at gøre efter de ord, jeg har talt til jer.“

Jeg taler efter befaling til jer, som tilhører kirken; og dem, der ikke tilhører kirken, indbyder jeg og siger: Kom og bliv døbt til omvendelse, så I også kan få del i frugten af livets træ.“ (Alma 5:61-62).

Som dette sidste skriftsted viser, er det muligt for et menneske at have frugten af livets træ frit til rådighed, men uden at få gavn deraf, hvis han ikke spiser af den!

Det minder mig om to unge mænd, der kom for at besøge mig for nogle måneder siden. De var blevet anbefalet af deres præstedømmeledere. Fra det øjeblik de trådte ind i kontoret, begyndte de på det kraftigste at drage Kirkens doktriner, lærdomme og fremgangsmåder i tvivl. Deres holdning var imidlertid ikke at modvirke, da de oprigtigt søgte efter svar. Til slut spurgte jeg dem, om deres spørgsmål måske var symptomer på deres problem og ikke årsagen dertil. Var deres virkelige spørgsmål ikke, hvorvidt Kirken var sand eller ej?

Hvorvidt den virkelig er Jesu Kristi Kirke? Og hvorvidt den ledes ved guddommelig åbenbaring? De unge mænd gav mig ret i, at de måske, hvis de var sikre på svarene på disse spørgsmål, kunne klare de øvrige spørgsmål, der syntes at opstå i deres hjerter.

Jeg spurgte dem, om de var villige til at deltage i et eksperiment. Den ene af dem syntes at have interesse for atletik; derfor henvendte jeg mig til ham og spurgte: „Hvis du ønsker at lære om vands kemiske egenskaber, ville du da tage til det stedlige stadion og løbe banen fire gange rundt?“ Han svarede: „Selvfølgelig ikke.“

Jeg spurgte: „Hvorfor ikke?“ Han sagde: „De to ting har intet med hinanden at gøre.“

Vi slog da op i Johannesevangeliet, kapitel syv, og læste: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Joh. 7:17).

Hvis vi skal eksperimentere med de ting, der har med Kristus at gøre, så må vi underkaste disse ting en åndelig prøve, som Frelseren selv har udformet for alle dem, der ønsker at vide, — en handlingens prøve.

Jeg spurgte dem, om de læste Skriftterne.

De sagde: „Nej.“

Jeg spurgte dem, om de bad.

De sagde: „Sjældent.“

Jeg spurgte dem, om de holdt Vidsdomsordet.

De sagde: „Til tider.“

Jeg spurgte, om de kom i Kirken.

De sagde, at det var de holdt op med. Jeg spurgte dem, om de ville være interesserede i et tre-måneders eksperiment. De sagde, at de ville prøve, men ikke så gerne ville love noget, før de vidste, hvad jeg tænkte på.

„Vil I i de næste tre måneder komme til alle Kirkens møder lytte opmærksomt til det, der siges, ja, mærke jer hovedpunkterne, som lærerne fremhæver, og hvorledes disse punkter kan anvendes i jeres liv?“

De tænkte sig om en tid og sagde så, at det ville de.

„Vil I i de næste tre måneder genindføre bøn i jeres personlige liv, om morgenen og om aftenen, idet I takker Gud for de velsignelser, I nyder, og beder Ham om hjælp til at vide, om Kirken er sand, og om de ting, I gør, har betydning for jeres liv?“

Den ene af de unge mænd, der betragtede sig som agnostiker,¹ standse brat op ved dette, men til sidst gik han ind på at gøre det for eksperimentets skyld, han ville godtage dette grundlag, at der er en Gud, og ville påkalde denne Gud for at få det lys og den kundskab, han søgte.

Jeg spurgte dem, om de de næste tre måneder ville afholde sig fra at drikke, ryge og bruge stoffer. Skønt dette fremkaldte en del ophidselse, besluttede de at gøre det.

Jeg spurgte dem, om de ville beslutte sig til de næste tre måneder at holde sig moralsk rene og i overensstemmelse med de principper for dyd, som Frelseren lærte. De sagde, at det ville de. Så foreslog jeg, at de på egen hånd opstillede et skema for de næste tre måneder om læsning af hele Mormons Bog fra ende til anden, — nogle få sider hver dag, med en bøn for hver gang, de satte sig at læse, om, at Herren ville velsigne dem til at vide, om bogen er sand og faktisk kommer fra Ham. Det gik de ind på.

I foregribelsen af det, der måske ville ske nu, sagde jeg: „Nuvel, hvis I får lyst til at fortælle jeres venner om det her, vil deres første kommentar sand-

synligvis lyde: ‚Hold da op, hvor bror Dunn har snøret jer.‘ Sådan vil I måske også føle det nu og da under dette eksperiment; men lad det ikke afholde jer fra at gøre det, I er gået ind på. Hvis I mener, at det kan blive et problem, så gem det i baghovedet, og fortsæt forsøg ærligt, og lad dette tre-måneders eksperiment tale for sig selv.“ Jeg tilføjede: „Hvis tingene går, som de skal, vil I bemærke visse biresultater, såsom voksende opmærksomhed og omsorg over for jeres medmennesker og større glæde over og hensyntagen til andre.“ De tog imod udfordringen og gik deres vej. Selvfølgelig var det, vi virkelig håbede på, den oplevelse, som ethvert medlem har ret til at nyde, og alle andre har ret til at modtage, og det er den kundskab, der stammer fra et personligt vidnesbyrd. Jeg tror, Brigham Young har beskrevet det bedst, idet han siger:

„Ingen anden oplevelse, der kendes af det dødelige menneske, kan sammenlignes med Helligåndens vidnesbyrd eller udsagn. Det er så kraftfuldt som et tvæagget sværd og brænder i menneskets bryst som en fortærende ild. Det tilintetgør frygt og tvivl og efterlader i deres sted aldeles ubetinget og uigenkaldelig viden om sandheden af et princip eller en ting . . .“

„Dette samme vidnesbyrd har støttet trofaste hellige indtil nu og vil være en lygte på deres sti for evigt. Virkningen af dette vidnesbyrd rækker opover og udenfor alt fysisk eller jordisk og gør slægtskab med Gud til en bogstavelig, levende kendsgerning. Hver fiber i både legeme og ånd reagerer på det vidnesbyrds udsagn, og sjælen kender og lever i sandheden.“ Derfor, I, der har smagt vandet fra mange brønde blot for at finde, at

sjælens uudslukkelige tørst driver dem videre i søgen efter det, der bringer fred og næring til hjertet — I — hvem I end er, medlem eller ikke-medlem — vil I komme og drikke af denne brønd og smage og prøve og se, om ikke I har fundet livets vand, hvor I kan drikke for jeres sjæl og ikke tørste mere, men fylde med glæde og den sande kundskab om Jesus Kristus og Hans lærdomme og formålet med jeres eget liv?

Sammen med denne indbydelse giver jeg jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, Han lever, og at Jesus Kristus er vor forlæser og Hans Søn. Joseph Smith har set, hvad Han hævdede at have set, og vi har en Guds profet, der sidder her sammen med os og præsiderer i dag. Jeg bærer jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ○

¹ Agnostiker, een der mener, at man ikke kan vide noget om det, der ikke kan erfares.

„Tør dine fødder på det tæppe!“ formanede Mark Severin, seniortrupchefører for trop 108, hver af drengene, efterhånden som de trådte ind i den gamle bjælkehytte, som var deres spejderhus. Marks lyse hud dannede en skarp modsætning til hans mørke, velsøgnede hår. Hans spejderuniformsbukser krøb en lille tomme nærmere hans læg hver uge, og ærmerne så ud, som de skrumpede. Men det syntes spildt at købe en ny uniform nu, da han næsten var klar til forfremmelse. Hvis blot han kunne få det sidste, af det der krævedes for at blive bærer af riddersnoren, færdigt.

Da mødet var forbi, blev Mark tilbage. Joe Palmer, hans tropsfører, sad ved bordet og ordnede nogle papirer. Han kiggede op på Mark. „Hør, Mark, hvornår vil du gå videre med dit tjenesteprojekt? Du kan jo ikke få riddersnoren uden.“

„Jeg ved det,“ svarede Mark. „Det var det, jeg gerne ville tale med dig om, broder Palmer. Min familie og jeg har bestemt os med hensyn til dette tjenesteprojekt.“

„Godt. Hvad er det?“ spurgte Joe?

„Jeg vil lege julemand.“ Mark kunne se Joes mund åbne sig i forbavselse.

„Du er for mager, mand. Det, du i virkeligheden ønsker, er, at jeg skal gøre det for dig. Ikke sandt?“ Joe klappede sig på sin brede mave.

Mark lo: „Det havde jeg slet ikke tænkt på.“

„Hvordan har du tænkt dig at skaffe penge til sådan noget?“ spurgte Joe.

„Hvordan kunne du vide, hvad jeg havde i sinde at gøre?“ „Jeg havde tænkt mig at leje filmen, „Tigerstjerne.“ Måske kunne jeg få tilladelse til at bruge kulturhallen i

kirkebygningen. Jeg synes, det her er et samfundsprojekt, fordi de, der bor her, kan være med til at gøre en selvskik indsats ved at støtte filmen. Her er et eksempel af nogle billetter, jeg har skrevet på maskine.“ Billetter så sådan ud:

Tigerstjerne

Second Ward

15. december

Foreslået bidrag: Voksne kr. 5,00 — Børn kr. 2,50

Mark fortsatte: „Jeg havde tænkt mig at sælge popcorn og godter for at få flere penge ind. Overskuddet kunne skaffe en familie en jul. Jeg vil lære en masse ved et tjenesteprojekt som dette.“

„En hel masse,“ indrømmede Joe. „Hvad nu, hvis du ikke har held med dig og ikke tjener ret mange penge?“

„Det skal simpelthen lykkes. Hvis vores trop også ville sælge billetter og sætte stole op og hjælpe med at sælge popcorn og godter den aften, så ville de få del i projektet og de ville komme til at ofre sig nu til jul.“

„Hvad med en familie til projektet?“

„Mor har ringet til kommunalbestyrelsen og spurgt efter trængende familier. Vi kan godt få een,“ svarede Mark. „Du er vel klar over, at det her vil koste din egen jul,“ advarede Joe.

„Naturligvis. Jeg beder ikke om noget som helst til mig selv. Forstår du, jeg har aldrig før vidst, at der var mennesker, der ingen jul ville få, hvis ikke andre træder til.“ Joe nikkede. „Vi vil støtte dig helt og fuldt, Mark. Jeg synes det er en storslået ide, du har fået.“

Der var travlhed de følgende to uger. Selv i skolen sad

EN SAND HISTORIE AF DORA D. FLACK, Illustreret af Dale Kilbourn

En spejder træder til

Mark og spekulerede over alle de småting, der skulle ordnes. Men da det hele var overstået, og Mark talte over-skuddet, var han glad. Han havde over 525 kroner i overskud. Han forbavsedes, når nogle mennesker i Kirken trykkede ham i hånden og sagde: „Her er lidt penge til dit projekt,“ eller når de gav noget specielt til sagen.

Kontoret delte ham en familie, der bestod af en mor og hendes to små børn — en dreng på 4 og en pige på seks. Mark og hans mor tog hen og besøgte fru Smith for at forhøre sig om familiens behov til jul. Da hun tog imod dem i døren, kunne hun ikke skjule sin skuffelse. Hun gned hånden mod panden. „Jamen, jeg troede, at det kun var rige folk, der gjorde den slags. Og så har de endt en dreng!“ Det lykkedes hende at holde tårerne tilbage. „Jeg er sikker på, at vi kan skaffe Deres børn en god jul. Hvad behøver De?“ spurgte fru Severin. Udstyret med listen gik „Julemanden“ i arbejde.

Julemorgen vågnede Mark før nogen anden. „Glædelig jul, allesammen!“ galede han. Han følte sig svimmel af

lykke. Mens familien Severin var ved at lukke pakker op, ringede telefonen. Mark tog røret. „Glædelig jull!“ hilste han munter.

„Julemand?“ spurgte stemmen prøvende.

Mark, der genkendte fru Smiths stemme, svarede „Ja.“ Tavshed i den anden ende. Hjertet sank i livet på ham. Havde det slået fejl?

„Jeg —.“ Mere tavshed. Så lød det: „Jeg vil bare sige, at der er en dreng, der har givet os den dejligste jul, vi nogensinde har haft. Hvordan kan jeg nogensinde takke dig?“ Mark kunne høre fru Smiths børn højroset forlange at få lov at tale med ham. Den næste halve time fortalte de ham ophidsede, hvilken dejlig, dejlig jul det her var.

Da han lagde røret på, strålede hans brune øjne. „Død og pine! Det her er den bedste jul, jeg nogensinde har haft. At tænke på andre og gøre noget for dem — selv folk jeg ikke kendte — det er julens sande ånd!“

To uger senere sad Mark på cementgulvet i spejderhytten, mens Joe Palmer lyttede til rapporten om hans projekt. Joe spurgte: „Hvad mener du, du virkelig har lært af dette foretagende, bortset fra glæden ved at give?“

„Jeg har lært, at man ikke kan udrette noget værdifuldt alene. Det krævede en indsats fra hele min familie og fyrene i troppen.“

„Andre ting?“ frittede Joe.

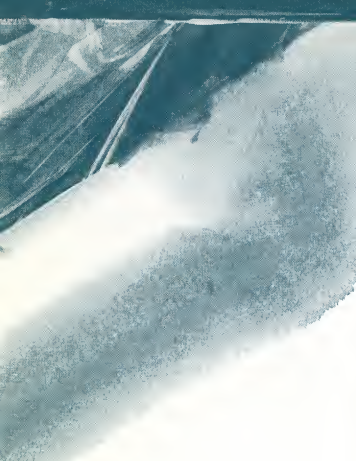
„Ja, jeg har aldrig før forstået, hvor meget Mor hjælper mig på så mange måder. Nu ved jeg, hvorfor en spejders mor altid får en nål sammen med sin søn.“ ○

MELVIN DEGRAW,
Illustreret af Richard Bird

Skal jeg vandre

Mens vi var meget små, plejede min søster og jeg at klippe julepynt til træet og få alt gjort klart til den store aften, da julemanden ville aflægge sit natlige besøg.

Det var juleaften, at den begivenhed, der er sunket så dybt i min bevidsthed, fandt sted. Jeg var ved at bære mælken ud af stalden, idet jeg gik rask hen over den nyfaldne sne hen imod det lillebitte, klart oplyste hus. Luften var bitterlig kold, og stjernerne tindrede som diamanter gennem det uhyre sorte over mig.

Pludselig hørte jeg en lyd, en svag, skarp, knækkende lyd, der gav et ekko gennem dalen. Jeg stod fastnaglet til stedet med de tunge mælke-spande hængende ved min side. Nu kunne jeg ingenting høre, idet stilheden oplugte den lille afsats og den umådelige dal. Jeg anstrengte mine øren; hver fiber i min krop var på vagt over for enhver lyd. Da jeg havde stået således i, hvad der syntes en evighed, kom lyden igen, en lille smule tydeligere end første gang. Det var en knirkende, knækkende lyd, kun et ekko fra de fjerne tinder, da den nåede mig.

Skønt jeg aldrig havde hørt den lyd før, vidste jeg, hvad det var: Millioner af tons is, der var ophobet lag på lag gennem årene, gled langsomt ned fra een af de gigantiske tinder!

Jeg sprang ind i huset med et hysterisk hyl, mens ordene kvaltes i min hals: „Far, isen er på vej ned! Jeg hørte den knække lige nu. Den falder ned i dalen og slår alle mennesker ihjæl!“

Min stemme syntes at låse sig fast om mig, og jeg stoppede brat, idet mine hænder greb om ryggen på en stol. Min far kom roligt, men hurtigt hen ved siden af mig. Han tvivlede ikke på, hvad jeg havde hørt. Han kunne se det af det forskrækkede udtryk i mit ansigt. Han gik hen til den åbne dør og stod tavs; hans ånde blev synlig i stuen, der hurtigt afkølede. Da han vendte sig om mod os, var hans smukke ansigt langt og fortrukket, og hans øjenbryns lige linier prægedes af bekymring. Hans enkle konstatering var afgørende: „Det er

isen på Galdhøpiggen. Folk i dalen må advares.“

Vi vidste alle, at skulle isen komme i skred, ville den rulle som en lavine hærgende gennem dalen, tilintetgørende alt i sit grufulde kølvand. En sådan katastrofe var indtrådt året før min store søster blev født, og begge min fars forældre var omkommet.

Far tænkte hurtigt. Tiden var kostbar, og den dybe sne ville være en næsten uoverkommelig hindring. Han kunne let falde i en af de foræderiske driver af løs sne, som var umulige at få øje på om natten; eller han kunne omkomme sammen med folk i dalen, hvis lavinen kom, inden han nåede tilbage.

Vort hus lå forholdsvis sikkert på en lille afsats, med dalen nedenunder strækkende sig stejlt syd for os. Men der var ni huse i dalen. Far ville advare hver familie og foreslå dem at komme med op til afsatsen sammen med ham.

Hele den lange nat sad min mor, mine søskende og jeg i den lille stue, tryllebundne af det flakkende skær fra lyset, mens det fremkaldte groteske skygger på væggen. Nu hørtes lyden af bristende is, idet den med uregelmæssige mellemrum gav genlyd gennem dalen. Den gled måske en tomme, måske en fod ad gangen. Hvor mange sekunder, minutter eller timer endnu, inden katastrofen ville hjem søge dalen nedenunder?

Da daggryets første stråler trængte gennem ruden, tænkte vi på denne særlige dag — juledag. Og vi tænkte på Far, der var et eller andet sted i dalen, Far, der ved Guds styrke og magt lededes på en farlig mission.

Det var bitterlig koldt, og himlen var klar og skarp, da vi til sidst samledes ved døren og kunne se en tynd række mennesker, der langsomt kom gående hen imod os ad den snedækkede sti nedenfor. Far, med ubarberet ansigt, gik forrest.

Klokken 11.30 den sabbatsmorgen syntes hele bjergtet Galdhøpiggen at tømme ned i dalen med en bulden, der ikke ville lade andet tilbage efter sig end ødelæggelse. Der ville ingen huse blive tilbage, ingen hjem at ven-

Melvin DeGraw fattede dyb interesse for Kirken, fordi han kom til at læse noget antimormon litteratur på et offentligt bibliotek. Han blev døbt for seks år siden og er nu et aktivt medlem af St. Louis (Missouri) First Ward.

Jeg husker kun Jotun meger svagt nu. Ligesom årene har lagt deres slør over mindet om hine barndomsoplevelser i Midt Norge, så har de også forstærket min erindring om nogle få begivenheder for så mange år siden. De små, hvide sneflager, der nu fyger ved mit vindue, minder mig om Jotun og den jul for mange år siden.

Det var i 1918, og vinteren var streng i den nordlige dal i Jotun i Norge, hvor min far stred med en lille gård. Skønt gårdens marker aldrig velsignes med den rige jord, der findes i overflod på vestlige fastlande, lykkedes det os at få det til at løbe rundt med et lille høstudbytte. Det var altid hårdt arbejde, og vi havde ikke megen luksus.

Julen var en dag, vi alle utålmodigt så frem til. Vi begyndte at pynte huset tidligt i december, og de følgende uger samledes vi rundt om klaveret for at synge julesange. Der var altid munterhed og glæde, mens ånden fra vor Messias' fødselsdag dvælede i luften.

de tilbage til; men folk var i live. Ja, det var jult Til trods for ødelæggelsen glædede vi os den dag og takkede den venlige og nådige Gud, der havde sparet vore liv . . .

Nu rejser jeg mig fra stolen og går hen til vinduet, hvor jeg betragter et lille snefnug, der sætter sig til hvile på ruden. Tårerne kommer frem i mine øjne, idet mindet om den begivenhedsrige dag atter kommer til mig. Jeg vender mig fra vinduet, og mit hjerte bliver varmt. Vort juletræ er ikke stort i år. Gaverne til vore børnebørn venter på et blive åbnede af de blåøjede unge mennesker julemorgen. Ungdommelige og uskyldige, som de er, kender de endnu ikke til vintre i Jotun for mange år siden. Men, oh, de vil vide det, når de bliver gamle nok; for dette er en historie, som de må gentage for deres børn.

Det er godt for et menneske at standse op og genkalde sig sin faders historier. Det bringer ydmyg glæde og en ånd, der vil være længe efter at julens minder er borte. ○

Om morgenen på sin halvfjerdssårsfødselsdag kiggede Amelia Wallace i spejlet og så en gammel kvinde. Før mente hun, at det bare var dårlig belysning, der fik hendes ansigt til at se så rynket og hendes hår så hvidt ud. Men da hun skyndte sig ud i det soloplyste køkken for at sikre sig ved et kig i det lille spejl ved bagdøren, fandt hun det samme trist udseende, ældre menneske, der stirrede tilbage på hende.

„Halvfjerdss år gammel,“ hviskede hun. „Hvordan er det sket så hurtigt?“ Hun stod stadig der ubevægelig og stirrede på sit spejlbillede, da hendes mand, Harvey, brasede ind gennem bagdøren.

„Hvad med en bid morgenmad?“ sagde han. „Jeg tror, jeg vil lunte over til gartneriet og hente et par æbletræer til morgen. Der er plads til tre eller måske fire mere langs hegnet.“

Harvey og hans æbletræer! Han syntes simpelthen ikke at kunne godtage den kendsgerning, at deres lille plet jord i byen ikke kunne frembringe den samme mængde æbler, som deres gård med dens store frugthaver havde frembragt.

„Harvey,“ sagde Amelia, „det er min halvfjerdssårs fødselsdag.“

Harvey blev lang i ansigtet: „Åh, Amelia, det må du undskylde. Jeg har helt sengt det ud. Jeg har ikke engang taget en æske chokolade med til dig.“ Amelia var irriteret. „Harvey, jeg er

ligeglad med chokolade. Kan du ikke forstå? Jeg bliver halvfjerdss i dag. Halvfjerdss år gammel.“

Harvey nikkede uforstående. „Nå, ja,“ sagde han, „halvfjerdss plejer at komme efter niogtres, ikke?“

„Harvey,“ sagde Amelia dæmpet, „Jeg er gammel.“

Harvey gik tæt hen til hende og så hende ind i ansigtet. „Jeg synes ikke, du ser gammel ud,“ sagde han. „Jeg vil tro, du skulle være god for en femogtyve, måske tredive år endnu.“

Ved en anden lejlighed ville hun have leet og klappet ham på hånden eller kysset ham på hans usædvanligt glatte kind. Nu vendte hun sig imidlertid bare bort og sagde: „Jeg koger dine æg.“

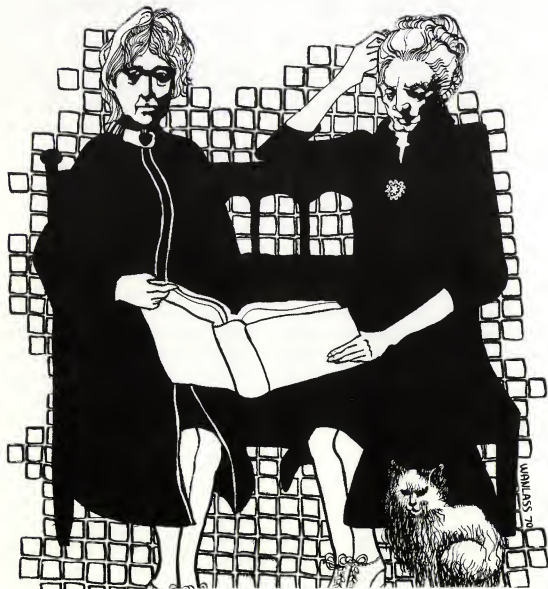
Mens hun tilberedte maden, vaskede Harvey rask sine hænder og dækkede bord til dem begge, alt imens han snakkede om sin planer for flere æbletræer.

„Du ved, ham Bill fra produktionsafdelingen i Cullens forretning?“ spurgte han. „Han sagde, at han ville købe alle de æbler, jeg kommer med. Han siger, at mine æbler er de bedste her på stedet. Kunderne spørger efter dem.“ Der sporedes en tone af stolt-hed i hans stemme. „Jeg regner med, at hvis jeg planter lidt flere træer, vil jeg om nogle få år kunne frembringe nok til at lave en særlig emballage.“ Amelia lyttede bare til hans snak. Hvordan kunne han tænke i perioder på fire eller fem år til? Kunne han ikke indse, at han nu var femoghalvfjerdss år gammel, og at han til den tid ville være næsten firs?

Amelia talte næsten ikke, mens de spiste morgenmad; men Harvey havde masser at sige. Amelia var glad, da han til sidst tog afsted til gartneriet, idet han sagde: „Jeg tror, jeg vil tage

Lael J. Littke, søndagsskolelærerinde i East Pasadena Ward (Californien) er husmoder og moder, og hendes fortællinger er for nylig blevet trykt i *Ladies' Home Journal* og andre amerikanske tidsskrifter.

Et spørgsmål om retning

et halvt dusin nye rosenbuske med til din have. Det er en bedre fødselsdagsgave end chokolade. Du kan glæde dig over roserne i årevis."

Hun kiggede efter ham, mens han fløjtende spadserede ned ad stien i retning af den ramponerede, lille lastbil. Han havde insistert på at beholde lastbilen, da de solgte gården. Hans gang var rask, og hans opløbne krop var stadig sej og rank som en fornægtelse af den rheumatisme, hun vidste, undertiden plagede ham.

Jeg kan simpelthen ikke holde al den fornøjethed ud i dag. Tænkte Amelia

ved sig selv. *Jeg går over og besøger Dora.* Hun kunne være sikker på medyndk fra Dora. Dora havde et tykt album med fotografier, der gjorde det let at huske den tid, da de var unge og kænne.

Dora blev glad ved at se hende. "Jeg sad netop og tænkte på dig, Amelia," sagde hun, mens hun førte sin gåst ind i den mørklagte dagligstue. Sædvanligvis generede det Amelia, at Dora altid havde sine rullegardiner trukket ned, men i dag passede det til hendes stemning.

"Jeg har læst i avisen hjemmefra, at

Arthur Bronson er kommet tilbage på besøg," fortsatte Dora, "og jeg sad og mindedes dengang, han var vores engelsklærer i gymnasiet og alle vi piger var varme på ham. Der står i avisen, at det var det første sted, han underviste, så han er nok kommet tilbage for at se, hvor han fik sin start."

"Åh, jeg husker ham så godt," sagde Amelia smilende. "Vi fik lært så meget engelsk det år, fordi vi gerne ville gøre ham tilpas. Han var så smuk." Dora stak hånden ned i en stak aviser og trak een ud. "Se på ham nu," sagde hun.

Det billede, Amelia så på, forestillede en gammel mand, nedbøjet og grå, og hvis eneste smukke træk var hans endnu strålende, mørke øjne. Amelia var nedslået.

"Han har vel nok forandret sig, synes du ikke?" sagde hun.

Dora nikkede dystert. "Jeg kunne have grædt, da jeg så hans billede. Jeg kan bedst lide at huske ham ung og romantisk, som da alle pigerne i klassen troede, de var forelskede i ham. Vent lige lidt. Jeg skal lige finde billedet fra vores afslutning. Der må han være med på, siden han var vores klasselærer."

Dora bladede i sit album, indtil hun nåede billedet, hun søgte, billedet af Melton Gymnasiums III g-klasse med sine treogtyve elever. "Se på os allesammen. Vi var allesammen unge."

Amelia så grundigt på den unge lærers smukke ansigt og derpå på de andre ansigter, nogle smilende, nogle alvorlige. Hendes eget var drømmende med et fjernt blik i øjnene og et lille smil på læberne. Hun prøvede et øjeblik et genkalde sig de tanker, som den attenårige pige havde haft for over halvtreds år siden, men pigen

var ligesom en anden person, og den halvfjedsårige kvinde, hun var blevet til, kunne ikke huske det. Hun havde sansynligvis stået og bygget luftkasterler til sin smukke, unge lærer, tænkte Amelia og følte sig højt hævet over den skøre, unge pige, hun havde været.

Hendes øjne undersøgte gruppen af ansigter for at finde Doras, og hun fandt hende stående ved siden af Bill Knowlton, der nogle få år senere skulle blive hendes mand. Doras og Bills ansigter var alvorlige.

„Kan du huske, hvad du tænkte på den dag?“ spurgte Amelia pludseligt. Dora, der sad bøjet over albummet, nikkede. „Bill og jeg havde talt om, hvordan den bedste tid i vort liv var slut nu, da vi gik ud af gymnasiet.“

Amelia lo lidt. „Sjovt at du skulle tænke det, når der lå så meget forude.“

Dora nikkede. „Men nu er det forbi altsammen.“ Hun gravede et lommetørklæde frem af sin forklædelomme og tørrede sine øjne. Dora fandt altid noget at græde over. „Ah Amelia, jeg ville ønske, vi kunne gå tilbage til den tid, da vore børn var små. Eller da de voksede op og gjorde så mange ting. Det var den bedste tid, ikke?“ Amelia tænkte tilbage over sit brede åremål. Det ville være svært at sige, hvilken tid der var den bedste. „Der har været gode tider hele vejen,“ sagde hun. „Selv da vi havde for meget arbejde og for få penge.“ Ja, selv de år havde været gode. Det var sjovt at tænke tilbage på dem; men Amelia var slet ikke sikker på, at hun ville bryde sig om at gøre det hele om. Da de gennemlevede det, havde de altid tænkt frem til den tid, da livet ville blive bedre og nemmere, så hvad skulle formålet være med at tage tilbage?

„Dora,“ sagde hun, „vidst du, at det er min halvfjedsårs fødselsdag i dag?“

„Åh, nej,“ sagde Dora, som havde nogen netop fortalt hende, at taget var faldet ned. „Så bliver jeg halvfjeds næste måned.“ Hun rystede på hovedet og gentog så de tanker, Amelia selv havde tænkt tidligere på dagen. „Åh, Amelia, hvordan er vi kom-

met hertil så hurtigt? Det synes, som var det i går, at vi gik ud af gymnasiet.“ Hun krummede ryggen over albummet igen. „Se på alle os der. Vi, der troede, at vi skulle udkette noget stort i verden.“ Hun sukede. „Der er vel ingen af os, der nogensinde er nået ret højt. Og nu er det for sent.“

Amelia rettede sig op. „Dora, hvordan kan du sige, at vi aldrig er nået ret højt? Måske er der ingen af os, der nogensinde har fået vort navn på forsiden af avisen, men vi har levet et godt liv, skabt gode familier. Se også på hvad vore børn er nu — din søn Bill, der er ved at blive berømt, og min David, og alle de andre, der klarer sig så godt. Jeg kan godt lide at rose mig lidt af, at jeg har givet dem en god start på de baner, de valgte, selv om jeg ikke har gjort andet end at stoppe dem med kærlighed og hjemmebakket brød. Se så Arthur Bronson og alle de liv, han har påvirket i de år, han underviste.“ Og hvad det angår med at det skulle være for sent, tænkte Amelia, så arbejder Harvey stadig løs i sin frugthave og skaffer sig en lille beskedent berømmelse som en dygtig frugtavlser.

Da hun kom til at tænke på Harvey, fik hun pludselig lyst til at tage hjem. „Jeg må hellere gå nu, Dora,“ sagde hun. „Harvey kommer snart hjem, og så vil han undre sig over, hvor jeg er henne.“

Dora spadserede sammen med hende ned til havelågen. „Bill bliver ked af, at han ikke nåede at hilse på dig,“ sagde hun. „Han går og bliver så ensom. Han spadserede sig en tur nu til morgen. Det ser simpelthen ikke ud til, at han kan finde på noget at lave. Han sidder bare og ønsker, at han kunne arbejde, som han plejede at gøre.“ Hun vinkede, mens Amelia begyndte at gå ned ad gaden. „Kom snart igen.“

Amelia kom hjem før Harvey. Hun kunne knap vente på at høre hans muntre fløjten. Hvad var det hos ham, der virkede så ungt, når Dora og Bill — og ligeledes hun selv — virkede så gamle? Var det bare hans munterhed? Hvorfor var han så munter?

Da hun hørte den tøffende lyd af hans lastbil, gik hun ud for at møde ham.

„Jeg har fået nogen roser til dig, som du virkelig vil synes om,“ råbte Harvey, mens lastbilen rystende gik i stå. „Slyngroser.“ Han åbnede den pibenede dør og steg ud. „Amelia, kan du huske, hvordan du altid ønskede dig en hytte af roser? Godt, nu bygger jeg en ramme der i det sydøstlige hjørne og planter slyngroserne hele vejen rundt om den. Om nogle få år kan du sidde derinde omgivet af roser til alle sider.“

Så, nu begyndte han igen at tænke på årene, der lå forude.

„Det bliver dejligt, Harvey.“ Hun så til, mens han tog rosenbuske og æblestiklinger ned fra bilens lad. „Harvey, tænker du nogensinde på den gang, da vi var unge?“

„Ikke ret tit,“ sagde han, idet han snuppede sin trillebør og læsede den med planter. „Jeg har for travlt med at tænke på alt det, jeg skal have gjort nu.“ Harvey greb om håndtagene på trillebøren og skubbede den afsted ned mod hans lille frugthave.

Der var det. Det var det, der gjorde forskellen. Harvey så fremad; han

fandt ting, han kunne gøre nu, og ting, han kunne glæde sig til at gøre, mens Dora og Bill og hun selv så sent som nu i dag så tilbage på fortiden, på de ting, der allerede var sket. Det var det at tænke fremad, der havde gjort livet interessant, da de var unge. Måske var en væsentlig del af det at føle sig gammel eller ung et spørgsmål om retning, om hvilken vej, man så.

Hun smilede, mens hun lyttede til Harveys fløjten. Hun havde selv lyst til at fløjte. Der var stadig et par ting, hun tænkte på at udføre. Det første var at få plantet de rosenbuske, som hun kunne glæde sig til at sidde i sin rosenhytte, omgivet af roser på alle sider.

„Hvad galt skulle der være ved at være halvfjerds?“ sagde Amelia højt. Hun greb om bakspejlet på den lille

lastbil og indstillede det, så hun kunne betragte sit spejlbillede, der smilede til hende. Håret var, skønt hvidt, blødt og skinnende, og øjnene glimtede i det blussende ansigt.

Jamen, jeg ligner da slet ikke een på halvfjerds, tænkte Amelia. Overhovedet ikke. Jeg kunne når som helst gå for at være femogtres. ○

FLIPPERNE

AF H. C. ANDERSEN

Der var engang en fin kavalier, hvis hele bohave var en støvleknægt og en redekam, men han havde de dejligste flipper i verden, og det er om flipperne, vi skal høre en historie. De var nu så gamle, at de tænkte på at gifte sig, og så traf det, at de kom i vask med et strømpebånd.

„Nøj,“ sagde flipperne, „nu har jeg aldrig set nogen så slank og så fin, så blod og så nysselig. Må jeg ikke spørge om Deres navn.“

„Det siger jeg ikke,“ sagde strømpebåndet.

„Hvor hører De hjemme?“ spurgte flipperne.

Men strømpebåndet var så udselig af sig og syntes, at det var noget underligt at svare på.

„De er nok livbånd,“ sagde flipperne, „sådan indvortes livbånd — jeg ser nok, De er både til nytte og stads, lille jomfru.“

„De må ikke tale til mig,“ sagde strømpebåndet, „jeg synes, jeg har slet ikke givet anledning.“

„Jo, når man er så dejlig som De,“ sagde flipperne, „det er anledning nok.“ — „Lad være at komme mig nær, sagde strømpebåndet. „De ser så mandfolkeagtig ud.“

„Jeg er også en fin kavalier,“ sagde flipperne, „jeg har støvleknægt og redekam.“ Det var nu ikke sandt, det var jo hans herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær,“ sagde strømpebåndet, „det er jeg ikke vant til.“

„Snerpe,“ sagde flipperne, og så blev de taget af vasken, de fik stivelse,

hang på stolen i solskin og blev så lagt på strygebræt, der kom det varme jern.

„Frue,“ sagde flipperne, „lille enkefrue! Jeg bliver ganske varm, jeg bliver en anden én, jeg kommer helt ud af folderne, De brænder hul i mig, uh! Jeg frier til Dem!“

„Las,“ sagde strygejernets og gik stolt hen over flipperne, for det bildte sig ind, det var en dampkedel, der skulle ud på jernbanen og trække vogne. — „Las!“ sagde det.

Flipperne flossede lidt i kanterne, og så kom papirsaksen og skulle klippe flosset af.

„Oh,“ sagde flipperne. „De er nok første danserinde. Hvor De kan strække ben. Det er det yndigste, jeg har set. Det kan intet menneske gøre Dem efter.“

„Det ved jeg,“ sagde saksen.

„De fortjente at være grevinde,“ sagde flipperne. „Alt, hvad jeg har, er en fin kavalier, en støvleknægt og en redekam — bare jeg havde et grevskab!“

„Frier han?“ sagde saksen, for den blev vred, og så gav den ham et ordentligt klip, og så var han kasseret.

„Jeg må nok fri til redekammen! Det er mærkeligt, hvor De beholder alle Deres tænder, lille frøken,“ sagde flipperne. „Har De aldrig tænkt på forlovelse?“

„Jo, det kan De nok vide,“ sagde redekammen, „jeg er jo forlovet med støvleknægten.“

„Forlovet?“ sagde flipperne, nu var der ikke flere at fri til, og så foragtede han det.

En lang tid gik, så kom flipperne i kasse hos papirmølleren, der var stort

kludselsskab, de fine for sig, de grove for sig — sådan som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men flipperne mest, det var en ordentlig pralhans.

„Jeg har haft så frygtelig mange mange kærestere,“ sagde flipperne, „jeg kunne ikke gå i ro.

Jeg var nu også fin kavalier med stivelse. Jeg havde både støvleknægt og redekam, som jeg aldrig brugte. De skulle have set mig den gang, set mig, når jeg lå på siden. Aldrig glemmer jeg min første kæreste, hun var livbånd, så fin, så blod og så nydelig, hun styrtede sig i en vandbalje for min skyld. Der var også en enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende stå og blive stort. Der var den første danserinde, hun gav mig den flænge, jeg nu går med, hun var så glubsk. Min egen redekam var forlibt i mig, hun tabte alle sine tænder af kærestesorg, ja, jeg har oplevet meget af den slags, men det gør mig mest ondt for strømpebåndet — jeg mener livbåndet, der gik i vandbaljen. Jeg har meget på min samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt papir.“

Og det blev de, alle kludene blev hvidt papir, men flipperne blev netop til det stykke hvide papir, vi ser her, hvorpå historien er trykt, og det var, fordi at de pralede så frygteligt bag efter af, hvad der aldrig havde været.

Det skal vi tænke på, at vi ikke bærer os lige sådan ad, for vi kan så-mænd aldrig vide, om vi ikke også engang kommer i kludekassen og bliver gjort til hvidt papir og får vor helle historie trykt forpå, selv den allerhemmeligste, og må så selv løbe om og fortælle den ligesom flipperne.

RICHARD L. EVANS

Jul minder til jeres børn

På denne tid af året er der så mange ting, der blander sig med hverandre: børn — uskyld, forventning, eens kære — hjemkomst, lykke, munter og fin stemning, undertiden ensomhed — alvorlige bekymringer, gavmildhed til en vis grad, nogle glimt af eens bedre jeg og så meget andet ved siden af, — altsammen blandet med et vist mål af tigivelse og glemsel og med minder fra de forgangne år, der dukker op og blander sig med nutiden. Oh, forældre, vi beder jer, giv jeres børn gode og lykkelige minder — ikke så I forvænner eller forkæler, ikke så I giver dem alt, hvad de får lyst til — men minder om kærlighed, opmuntring, fred og harmoni og lykke i hjemmet — minder, der vil blive til velsignelse og opløftelse i deres liv, hvor de end er, altid og for bestandig. Nuvel, tiden kommer og går hurtigt, og det gør livet også. Åh, lad os leve med omvendelse og forbedring, med ærlighed og ære og med ligevægt i sind, hjerte og ånd — sammen med alt det materielle, der så let springer i øjnene. Man kunne selvfølgelig ikke tænke sig en jul uden Ham, hvis komme den minder om: Fredsyrsten, Guds Søn, vor Frelser og Forløser, om hvem vi vidner, at Han lever, med en sikkerhed dybt inde fra vore sjæle. „Jeg ved, min Forløser lever.“ (Se Job 19:25) Åh, må vi aldrig nogensinde glemme, hvad Gud har givet, eller se for meget på vor tids vanskeligheder, men gå med tålmod, taknemmelighed og tro ind i fremtiden, idet vi husker disse optimistiske, rørende strofer af Longfellow¹, som skrev denne amerikanske julesalme:

Jeg hører juleklokken kalde
familierne sammen for at synge julen ind.
Henrykt og yndigt ordene gentages
om fred på jord og godhed mod mennesker.

Fortvivlet jeg bøjer mit hoved
og hvisker: „Der er ingen fred på jorden
for hadet er stærkt og sangen forloren
om fred på jord og godhed mod mennesker.“

Da lyder klokkerne højere og dybere:
Gud er ikke død, ej heller Han sover,
Uretten taber og retfærdigheden sejrer
med fred på jord og godhed mod mennesker.²

¹ Henry Wadsworth Longfellow — amerikansk digter og professor ved Harvard University, 1807-1882.

² Den amerikanske julesalme: „I Heard the Bells on Christmas day“, af Henry Longfellow, oversat til prosa.

Fra Missionens Præsidentskab

Kære elskede søskende!

Vi sender jer vore bedste juleønsker.

Da det vil være den sidste jul vi tilbringer sammen med jer her i Danmark, havde vi tænkt på, at vi gerne ville sende jer alle et personligt brev, men da dette er umuligt, besluttede vi at skrive et familiebrev til jer — fordi vi føler at I er vor familie. Hvor I derfor er i denne juletid bringer dette brev jer vore inderligste hilsener og varmeste følelser af kristen kærlighed.

Derfor siger vi til jer alle, fra Skagen til Sønderborg, fra Esbjerg til hele Jylland og Fyn, fra Slagelse til København, fra Helsingør til Nykøbing og fra Rønne på Bornholm til Færøerne — Gud velsigne jer og lad Kristi Ånd dvæle i vore hjerter og vore hjem.

Det er en stor velsignelse for os at kende jer, at dele jeres sorger og jeres glæder, jeres tårer og jeres latter, at dele jeres vidnesbyrd og jeres tro med jer, at se jer møde og trodse hver dags problemer med resolut sind, med tro og tillid til hvert skridt på vejen.

På denne tid af året er det naturligt at tænke på vore hjem og familier og kære nær og fjern, at være dem nær i ånd og i tro, at vide at de viser

os omsorg og kærlighed og støtte. Derfor hylder vi vore familier, de fædre og mødre som drager omsorg for deres børn, de børn og børnebørn som ærer og elsker deres forældre. At have det privilegium at tilhøre en trofast familie er en af Herrens største velsignelser, og vi er så stolte over at vide, sammen med jer, at familier er evige, i al evighed.

Vi sender særlige hilsener til de ældre, disse storartede mennesker, som har tjent så godt og nu i deres livs skumring stadig er stærke i troen — I har belært os så godt — jeres godhed er en del af os.

Og vi hilser enkerne og de forældreløse, Herren har stor kærlighed til jer — fortsæt jeres gode gerninger, så vil jeres liv blive fuldenndt og lykkeligt.

Og så tænker vi på børnene med deres glade, søde ansigter. Kristus elskede dem, thi Han sagde: Lad de små børn komme til mig, thi Guds rige hører sådanne til.

Og så er der naturligvis de unge med al ungdommens begejstring og spænding — vedbliv at bære sandhedens banner, vær ikke bange for at være ærlige og kyske, glæd jer over at efterleve Evangeliet, og forsvær altid sandheden. Vi elsker jer for det I er.

Og nu Julen: Saml jer — i kirken — ved firesides — på hjemmeaftenen — i jeres hjem. Tak Gud for Julen og den ånd den bringer med sig, den ånd at give, den ånd at elske, den ånd at tilgive, den ånd at forstå, den ånd at have omsorg — det er Kristi Ånd.

Må denne juletid bringe jer glæde og lykke, fordi I elsker alle mennesker, har respekt for alle gode mennesker og er villige til at efterleve det første og største bud. Vedbliv at elske Herren din Gud af hele dit hjerte, sjæl og sind og din næste som dig selv. Besøg de fattige, de nedbrudte, enken, den forældreløse. Gør godt mod dem, som misbruger jer, døm ikke, men tilgiv, således som Han tilgav. Tjen som Han tjente, så vil denne jul blive den bedste jul I har haft, fordi Kristi Ånd er i jeres hjerter.

Vort største ønske er, at vi kunne gå ind i jeres hjem og tilbringe juleaften sammen med jer, synge med jer, le med jer, lege med jer, spise og drikke med jer, knæle i bøn med jer for at takke Ham, som er Giveren af alt godt, for alle de vel-

signelser Han giver dette dejlige land Danmark og det danske folk, og de allermest velsignede er I, de vidunderlige danske hellige. Vedbliv at tjene hinanden, så vil Han bestandig smile til jer. Tak for jeres tålmodighed, jeres kærlighed, jeres støtte og jeres bønner.

Præsident og søster Paul L. Pehrson

P.S. Kære søskende!

Søster Pehrson og jeg har ladet os fotografere, og alle, som ønsker det, kan få tilsendt et billede, hvis I blot sender os et par ord med tydeligt navn og fuldstændig adresse. —

Vi holder åbent hus for alle søskende i missionshjemmet, Dalgas Boulevard 164, København F., mandag den 27. december kl. 14-18.

Vi har netop modtaget det sørgelige budskab, at

**Richard L. Evans
af de Tolvs Råd**

**efter nogen tids sygdom er
afgået ved døden
i Salt Lake City
den 1. november 1971.**

Jessie Evans Smith 1902-1971

„Det er ikke til at måle den glæde og fryd, søster Smith bragte ind i tilværelsen for dem, som kendte hende. Velsignet, som hun var, med en smuk stemme og en tiltrækkende personlighed udstrålede hun varme, hvor som helst hun kom hen.“ Disse ord, som præsident Richard M. Nixon har udtalt til ære for Jessie Evans Smith, vinder genklang hos millioner af mennesker — de, der kendte hende personligt, så vel som de utallige, hun kom i berøring med gennem sin musik.

Søster Smith, præsident Joseph Fielding Smiths elskede hustru, var begavet med et enestående musiktalent og en usædvanlig fin sans for humor, og disse gavner delte hun gavmildt ud af hele sit liv, hvad der gjorde hende afholdt af mennesker i alle aldre og stillinger.

Hun blev født i Salt Lake City den 29. december 1902 som syvende barn og eneste datter af Jonathan og Janet Buchanan Evans. Hendes udsædvanlige kontraaltstemme gjorde sig tidligt bemærket; hun var nemlig kun femten, da hun i 1918 blev optaget i mormonernes Tabernakelkor og hermed indledte en forbindelse, der skulle komme til at spænde over mere end et halvt århundrede.

I fire år — fra 1923 til 1927 — sang hun hovedpartierne i the American Light Opera Company. Men da hun skulle beslutte, hvorvidt hun ville gå videre med et seriøst musikstudium og måske en karriere i the Metropolitan Opera Company, vendte hun sig

til Herren i faste og bøn, og, ledet af løfter i sin patriarkaliske velsignelse („Din stemme skal høres hjemme og i udlandet ... enhver skjult evne hos dig skal bringes til udfoldelse i Mesterens tjeneste“), vendte hun tilbage til hjemmet for at påbegynde en forretningskarriere, for frit og uden vederlag at øse ud af sine talenter.

Jessie Evans' liv fik et nyt indhold, da hun i 1938 blev gift med Joseph Fielding Smith, som dengang var medlem af De tolv Råd og enkemand med eleverne. Sammen tjente de Herren, idet søster Smith altid var ved sin mands side og hjælp og støttede ham. Hendes stemme hørtes hjemme og i udlandet, idet hun og præsident Smith rejste i hele verden og besøgte de helliges forsamlinger, hvor de ofte begejstrede med smukke duetter.

Jessie Evans Smith fik mange æresbevisninger — belønninger fra førende universiteter, den ærefulde Guldgleanerbelønning, emblemer og hædrende omtale — altsammen givet i erkendelse af hendes usædvanlige humor, hendes dybe ydmyghed og åndelighed, varme og kærlighed og hengivenhed for sin mand, for Kirken og for Herren.

Da døden indhentede søster Smith den tredje august 1971 udtrykte utallige venner og beundrere i Kirken såvel som udenfor i forening deres kærlighed til og bønner for præsident Smith og hans familie. Kirken, ja verden, er blevet mere velsignet ved at have kendt hende.

Den bedste julegave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på STJERNEN

Katalog nummer	Titel	Pris incl. moms
GB-1011	Bibelen, stift blåt bind	Kr. 29,90
GB-1022	Bibelen, stift kunstlæder, guldsnit foroven	Kr. 62,10
GB-1061	Det Nye Testamente, stift bind, billigbogsudgave	Kr. 14,95
GB-1062	Det Nye Testamente, guldsnit foroven	Kr. 25,30
GB-1091	Bibelen, blødt kunstlæder, guldsnit, indiapapir	Kr. 87,40
GB-1093	Bibelen, gedekind, guldsnit	Kr. 118,45
GB-1096	Bibelen, gedekind, guldsnit, overfald, register	Kr. 117,10
GB-1101	Det Nye Testamente, bløda bind, billigbogsudgave	Kr. 9,20
GB-1131	Det Nye Testamente, stor skrift	Kr. 36,80
GB-1230	Bibelen, med de apokryfiske bøger, stift blåt bind	Kr. 39,10
GEA-01 EH	Mormons Bog, sort bind	Kr. 3,75
GEA-01 DH	Mormons Bog, hvidt bind	Kr. 3,75
GEA-04	„Trosartiklerne“, James E. Talmage	Kr. 6,35
GEA-05	TRE-I-EN, (Mormons Bog, Lære og Pagter, Den Kostelige Perle)	Kr. 40,25
GEA-06	„Guds Rige Genoprettet“, Carter E. Grant	Kr. 28,75
GEA-07	„Hvem er Mormonerne?“, Gordon B. Hinckley	Kr. 3,45
GEA-11	Lære og Pagter	Kr. 7,50
GEA-15	Den Kostelige Perle	Kr. 7,50
GEA-15 B	Den Kostelige Perle, Bibelpapir	Kr. 9,80
GEA-17	Profeten Joseph Smiths Lærdomme	Kr. 8,05
GEA-17 B	Profeten Joseph Smiths Lærdomme, blødt bind	Kr. 8,65
GEA-18	„Et stort og forunderligt værk“, LeGrand Richards	Kr. 13,80
GEA-20	Citater	Kr. 2,90
GEA-26	„Den Danske Missions Historie“, Orson B. West	Kr. 19,55
GED-09	„En Advarsels Røst“ Parley P. Pratt	Kr. 8,35
GEG-02	„Vejen til Fuldkommenhed“, Joseph Fielding Smith	Kr. 25,00
GEG-32	„Jesus Kristus“, James E. Talmage, stift bind	Kr. 34,50
GEG-32 B	„Jesus Kristus“, James E. Talmage, stift bind	Kr. 34,50
	„Det genfundne Paradis“, Halldor Laxness	Kr. 35,00
	„Jamen, Gud er jo en mand“, Knud Edsberg	Kr. 12,00
GYA-73	Sange	Kr. 13,80
GGA-12	Mapper til genealogiske skemaer	Kr. 11,50
HEG-03	„Mormonismen i Billeder“, (Norsk) Før Kr. 21,15, nu	Kr. 11,50
	Den Skandinaviske Stjerne , solidt indbundet med ryg og hjørner af skind, guldrægi i ryg, begrænset oplag.	Kr. 25,30
	Årgangene 1909, 1924, 1928, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1949, 1952	
	Katalognummer henholdsvis: GEA-209, GEA-224, GEA-228,	

Katalog nummer	Titel	Pris incl. moms
	GEA-238, GEA-239, GEA-240, GEA-241, GEA-242, GEA-243, GEA-244, GEA-249, GEA-252.	
	Den Danske Stjerne , solidt indbundet i pluviusin med guldrægi i ryg, begrænset oplag.	Kr. 25,30
	Årgangene 1959, 1960, 1961, 1962	
	Katalognummer henholdsvis: GEA-259, GEA-260, GEA-261 GEA-262	
	Den Danske Stjerne , solidt indbundet i pluviusin med guldrægi i ryg, begrænset oplag, stort format	Kr. 51,75
	Årgangene 1963, 1964, 1965, 1966	
	Katalognummer henholdsvis: GEA-263, GEA-264, GEA-265 GEA-266	
	Grammofonplader med Tabernakelkoret (kun i stereo)	Kr. 49,50
R 32	BLESS THIS HOUSE Indeholder bl.a.: Bless this House — Holy Art Thou — Panis Angelicus	
R 33	BEAUTIFUL DREAMER Indeholder 15 Stephen Foster sange	
R 34	SING INTO GOOD Indeholder 12 sange, der er kendt fra Korets radio- og TV-udsendelser	
R 35	THE OLD BELOVED SONGS Indeholder bl.a.: Annie Laurie — I Need The Every Hour — Loch Lomond	
R 36	JESUS, JOY OF MAN'S DESIRING Musik af Joh. Seb. Bach	
R 37	HALLELUJAH CHORUS Musik af G. F. Händel	
R 38	GREATEST HITS, VOL. 3 Indeholder 13 nye favoritter med musik af Verdi, Wagner, Händel, Tchaikowsky, Sebelius m. fl.	
R 39	A GERMAN REQUIM I/II (2 plader) Med musik af Joh. Brahms	
R 40	BEETHOVEN — THE NINTH SYMPHONI „Den niende“ Koret synger i den dejlige 4. sats, An die Freude.	
	Den Danske Stjerne, årsabonnement	Kr. 25,00
	(i udlandet § 3.50)	
	Den Danske Stjerne, halvårsabonnement	Kr. 13,00
	(Gavekort kan fås uden ekstra betaling)	
	Ovenstående bøger og grammofonplader kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 12 09 88, Distributions Centret, Smedevangen 7, 3540 Lyngbe.	
	Den Danske Stjerne kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige eller pr. check udstedt til Den Danske Stjerne, Priorvej 12, 2000 København F.	
	Anfør venligst på talonen, hvad De ønsker og husk katalognummer.	
	Alle de anførte priser er incl. moms.	

